

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący : SSO Robert Rafał Kwieciński

Protokolant : sekr. sąd. Iwona Broniszewska

w obecności Adama Webera prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kole

po rozpoznaniu w dniach: 8 i 29 stycznia 2014 r., 24 lutego 2014 r., 19 marca 2014 r., 22 kwietnia 2014 r., 27 maja 2014 r., 8 lipca 2014 r., 10 grudnia 2014 r., 11 sierpnia 2015 r., 21 września 2015 r., 25 listopada 2015 r., 30 grudnia 2015 r., 24 lutego 2016 r., 4 kwietnia 2016 r. i 24 maja 2016 r.

sprawy:

P. K. (1) – syna J. i A. z domu S., ur. (...) w K., zam. ul. (...), (...)-(...) K., karanego

oskarżonego o to, że :

1. w okresie od maja 2007 roku do lutego 2008 r. w P. w woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystanego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 28061,97 złotych K. F. i W. N. (1) wspólników (...) Spółka cywilna wprowadzając w błąd w/w co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zapłaty za zamówione druki reklamowe za które to zamówienia wystawiono faktury VAT: nr (...)

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

2. w okresie od marca do kwietnia 2010 r. w K. w woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 11383,27 złotych wspólników (...) (...). j. wprowadzając w błąd w/w co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zapłaty za zakupiony od spółki na podstawie faktur VAT: nr (...) towar

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

3. w kwietniu 2010 r. w P. w woj. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 7997,10 złotych PPHU (...) Sp. z o.o. wprowadzając w błąd wskazany podmiot co do faktu zapłaty za zamówiony towar poprzez przedstawienie poświadczającego nieprawdę dokumentu o dokonaniu przelewu oraz co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartej umowy, co doprowadziło do wydania towaru przez spółkę, przy czym zamawiający w rzeczywistości nie miał zamiaru i możliwości zapłaty za zamówiony towar

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

4. w dniach 30 lipca 2010 r. i 11 sierpnia 2010 r. w O. w woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 1289,30 złotych (...) Sp. z o.o. w prowadzając w błąd w/w podmiot co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zapłaty za zamówiony i pobrany towar za który wystawiono faktury VAT: nr (...)

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

5. w dniu 27 sierpnia 2010 roku K. w woj. (...) znajdując się w stanie grążącej mu niewypłacalności udaremnił zaspokojenie wielu swoich wierzycieli, w ten sposób, że darował ustalonej osobie 4500 udziałów wartości 100 złotych każdy w spółce Produkcja i (...) Sp. z o.o. czym działał na szkodę wierzycieli: (...) (...).j., S. A., (...) s.c. (...) Sp. z o.o. , (...) Sp. z o.o., (...) Bank S.A., (...) w K., (...) Bank S.A., (...) Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w K., Przedsiębiorstwo Produkcyjno- Handlowo- Usługowe (...) Sp. z o.o. , (...) Sp. z o.o.

tj. o przestępstwo z art. 300 § 1 i 3 k.k.

6. w dniach 2 i 4 listopada 2010r. w P. w woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 7762,62 złotych (...) Sp. z o.o. wprowadzając w błąd w/w podmiot co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zapłaty za zamówione i pobrane materiały do produkcji reklam i liter przestrzennych

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.

7. w okresie od października do listopada 2010 r. w K. w woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 4925,75 złotych (...) Sp. z o.o. wprowadzając w błąd w/w podmioty co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zapłaty za zakupiony od (...) Sp. z o.o. na podstawie faktur VAT: nr (...) towar

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

8. w dniu 19 września 2011r. w K. w woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1083,27 złotych S. C. – właściciela firmy galeria (...) wprowadzając w błąd w/w co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zapłaty za zakupiony na podstawie faktury VAT: nr (...) towar wraz z usługą

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

9. w kwietniu 2012 roku w K. w woj. (...) przywłaszczył sobie powierzoną mu rzecz ruchomą – ploter (...), nr fab. (...) wartości co najmniej 18 tysięcy złotych działając tym na szkodę VB (...) S.A.

tj. o przestępstwo 284 § 2 k.k.

10. w styczniu 2013r. w K. w woj. (...) jako pełnomocnik firmy (...) Sp. z o.o. oraz jako osoba faktycznie działająca w imieniu spółki przywłaszczył powierzone w/w spółce rzeczy ruchome tj. termoformiarkę (...) (...) (...) wartości 336 774,00 złotych oraz ploter drukujący (...) – (...) wartości 221 400,00 złotych, które stanowiły mienie znacznej wartości, działając tym na szkodę (...) Sp. z o.o.

tj. przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

I. Oskarżonego P. K. (1) uznaje za winnego tego, że w okresie od maja 2007 roku do lutego 2008 roku w P. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 28.061,97 zł K. F. i W. N. (2) współników (...) Spółka Cywilna z siedzibą w P. wprowadzając ich w błąd co do swojego zamiaru uiszczenia zapłaty w wyżej wskazanej kwocie za towar dostarczony na podstawie faktur VAT nr:

- (...)07 dnia 24 maja 2007 r. na kwotę 6.945,46 zł,
- (...) z dnia 27 sierpnia 2007 r. na kwotę 2.809,89 zł,
- (...) z dnia 16 listopada 2007 r. na kwotę 1.474,61 zł,

- (...) z dnia 7 grudnia 2007 r. na kwotę 4.045,03 zł,
- (...) z dnia 18 grudnia 2007 r. na kwotę 7.990,23 zł,
- (...) z dnia 19 grudnia 2007 r. na kwotę 248,27 zł,
- (...) z dnia 20 grudnia 2007 r. na kwotę 1.211,70 zł,
- (...) z dnia 21 stycznia 2008 r. na kwotę 1.651,45 zł,
- (...) z dnia 4 lutego 2008 r. na kwotę 654,55 zł,
- (...) z dnia 8 lutego 2008 r. na kwotę 1.030,78 zł,

i jednocześnie użył jako autentycznych podrobionych potwierdzeń wykonania przelewów:

- z dnia 6 września 2007 r. na kwotę 2.051,64 zł,
- z dnia 24 września 2007 r. na kwotę 2.809,89 zł,
- z dnia 11 października 2007 r. na kwotę 5.390,02 zł,
- z dnia 23 października 2007 r. na kwotę 5.236,36 zł,
- z dnia 8 stycznia 2008 r. na kwotę 13.512,87 zł,
- z dnia 11 stycznia 2008 r. na kwotę 1.459,97 zł,
- z dnia 26 lutego 2008 r. na kwotę 3.111,43 zł,

przedkładając je pokrzywdzonym i wprowadzając ich w ten sposób w błąd co do faktu dokonania zapłaty za wcześniejsze faktury VAT,

to jest przestępstwa z art. 286§1 k.k. i art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

II. Oskarżonego P. K. (1) uznaje za winnego tego, że:

- w okresie od 22 do 26 kwietnia 2010 roku w K. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 11.383,27 zł współników K (...) Spółka Jawna z siedzibą w K. wprowadzając ich w błąd co do swojego zamiaru uiszczenia zapłaty w wyżej wskazanej kwocie za towar dostarczony na podstawie faktur VAT nr:

- (...) z dnia 22 kwietnia 2010 r. na kwotę 10.066,67 zł,
- (...) z dnia 23 kwietnia 2010 r. na kwotę 658,80 zł,
- (...) z dnia 26 kwietnia 2010 r. na kwotę 658,80 zł,

to jest przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

- w kwietniu 2010 roku w P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wartości 7.997,10 zł Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Handlowo – Usługowe (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. wprowadzając w błąd osoby reprezentujące pokrzywdzoną spółkę co do faktu zapłaty wyżej wskazanej kwoty na podstawie faktury proforma nr (...) (...) z dnia 14 kwietnia 2010 r. używając jako autentycznego podrobionego

potwierdzenia przelewu tytułem zapłaty za przedmiotową fakturę z dnia 15 kwietnia 2010 r., na podstawie którego wydano mu towar o ww. wartości oraz co do zamiaru uiszczenia zapłaty za przedmiotowy towar, to jest przestępstwa z art. 286§1 k.k. i art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.,

- w dniach 30 lipca 2010 r. i 11 sierpnia 2010 r. w O. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 1.289,30 zł (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. wprowadzając w błąd osoby reprezentujące pokrzywdzoną spółkę co do swojego zamiaru uiszczenia zapłaty w wyżej wskazanej kwocie za zamówiony i pobrany towar dostarczony na podstawie faktur VAT nr:

- (...) z dnia 30 lipca 2010 r. na kwotę 689,30 zł, po uwzględnieniu wpłaty bieżącej w kwocie 389,18 zł,
- (...) z dnia 11 sierpnia 2010 r. na kwotę 600 zł,

to jest przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

- w dniach 2 i 4 listopada 2010 r. w P. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 7.762,62 zł (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. wprowadzając w błąd osoby reprezentujące pokrzywdzoną spółkę co do swojego zamiaru uiszczenia zapłaty w wyżej wskazanej kwocie za zamówiony i pobrany towar dostarczony na podstawie faktur VAT nr:

- (...) z dnia 2 listopada 2010 r. na kwotę 7.104,06 zł
- (...) z dnia 4 listopada 2010 r. na kwotę 658,80 zł

to jest przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

- w okresie od 9 do 25 listopada 2010 r. w K. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 2.925,75 zł (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. wprowadzając w błąd osoby reprezentujące pokrzywdzoną spółkę co do swojego zamiaru uiszczenia zapłaty w wyżej wskazanej kwocie za zamówiony i pobrany towar dostarczony na podstawie faktur VAT nr:

- (...) z dnia 9 listopada 2010 r. na kwotę 205,76 zł, po uwzględnieniu wpłaty w kwocie 2.000 złotych,
- (...) z dnia 10 listopada 2010 r. na kwotę 1.529,27 zł,
- (...) z dnia 25 listopada 2010 r. na kwotę 1.190,72 zł,

to jest przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

przy czym przyjmuje, że pięć wyżej opisanych przestępstw popełnionych zostało w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności, to jest w ramach ciągu przestępstw

i za to na podstawie art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

I. Oskarżonego P. K. (1) uznaje za winnego tego, że w dniu 19 września 2011 r. w K. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 1.083,27 zł S. C. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Galeria (...) z siedzibą w K. wprowadzając go w błąd co do swojego zamiaru uiszczenia zapłaty w wyżej wskazanej kwocie za zamówiony i pobrany towar dostarczony na podstawie faktury VAT nr (...), to jest przestępstwa z art. 286§1 k.k. i za to na podstawie art. 286§1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Oskarżonego P. K. (1) uznaje za winnego tego, że w kwietniu 2012 r. w K. przywłaszczył sobie powierzoną mu na podstawie umowy leasingu nr (...) z dnia 28 marca 2008 r. cudzą rzecz ruchomą – ploter (...) o nr fabrycznym (...) i wartości 13.071,21 zł działając tym na szkodę (...) S.A. z siedzibą we W. w ten sposób, że po zakończeniu umowy leasingu nie zwrócił leasingodawcy ww. rzeczy ruchomej i nie uregulował należności, które pozwalały na nabycie własności przedmiotu leasingu, to jest przestępstwa z art. 284§2 k.k. i z to na podstawie art. 284§2 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

III. Oskarżonego P. K. (1) uznaje za winnego tego, że w styczniu 2013 r. w K. działając jako pełnomocnik spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. oraz jako osoba faktycznie działająca w imieniu tej spółki przywłaszczył sobie powierzone mu na podstawie umów leasingu zawartych pomiędzy wskazaną spółką a (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. nr (...) z dnia 18 lipca 2012 r. i nr (...) z dnia 1 czerwca 2012 r. cudze rzeczy ruchome – (...) M. (...) (...) o nr (...) i wartości 273.222,36 zł oraz ploter solwentowy (...)o nr (...) i wartości 85.731 zł, które stanowiły mienie znacznej wartości, działając tym na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., w ten sposób, że po zakończeniu umowy leasingu nie zwrócił leasingodawcy ww. rzeczy ruchomych i nie uregulował należności, które pozwalały na nabycie własności przedmiotów leasingu, to jest przestępstwa z art. 284§2 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i z to na podstawie art. 294§1 k.k. w zw. z art. 284§2 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

IV. Oskarżonego P. K. (1) uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu w punkcie 5 czynu, to jest przestępstwa z art. 300§1 i 3 k.k.

V. Na podstawie art. 85 §1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. w zw. art. 91 § 2 k.k. łączy orzeczone w pkt od I do V wobec oskarżonego P. K. (1) kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną po 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.

VI. Na podstawie art. 46§1 k.k. orzeka wobec oskarżonego P. K. (1) obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej czynem opisanym w punkcie IV w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej (...) S.A. z siedzibą we W. kwoty 13.071,21 (trzynastu tysięcy siedemdziesięciu jeden złotych i dwudziestu jeden groszy) zł.

VII. Na podstawie art. 46§1 k.k. orzeka wobec oskarżonego P. K. (1) obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej czynem opisanym w punkcie V w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 273.222,36 (dwustu siedemdziesięciu trzech tysięcy dwustu dwudziestu dwóch złotych i trzydziestu sześciu groszy) zł.

VIII. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym od uiszczenia opłaty.

IX. Na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (Dz. U. t.j. Nr 146 z 2009 r., poz. 1188 ze późn. zm.) i art. 618§1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 14 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 5 w zw. z § 16 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461 z późn. zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. K. (1) kwotę 2.804,40 zł z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

SSO Robert Rafał Kwieciński

Sygn. akt II K 29/13

UZASADNIENIE

P. K. (1) prowadził działalność gospodarczą jako osoba fizyczna pod nazwą (...) i Produkcja (...) w K. przy ulicy (...) na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez (...) K.. Działalność ta została rozpoczęta 15 listopada 2000 r., jej przedmiotem było świadczenie usług reklamowych (k. 73 i 254).

W dniu 27 sierpnia 2008 r. w Krajowym Rejestrze Sądowym została zarejestrowana spółka z ograniczoną odpowiedzialnością o nazwie (...) i Produkcja (...). Spółka ta posiadała ten sam adres – K., ulica (...). Początkowo jedynym wspólnikiem tej spółki był P. K. (1), który posiadał w niej 5 000 udziałów o łącznej wartości 500.000 zł i pełnił funkcję prezesa jednoosobowego zarządu. Jeden udział miał więc wartość 100 złotych. Obydwa podmioty gospodarcze były ze sobą powiązane przez osobę P. K. (1). Prowadzona przez niego jednoosobowa działalność gospodarcza była też ściśle powiązana z tą spółką finansowo, a decyzja o jej założeniu podyktowana była chęcią zmiany formy prawnej wykonywania działalności oraz uzyskaniem dofinansowania przeznaczanego dla osób prawnych. Pomysłodawcą wszelkich zmian organizacyjnych był P. K. (1) (k. 90- 94 i 993-995).

W dniu 4 czerwca 2009 r. siedzibę spółki uchwałą zgromadzenia wspólników, którymi wówczas byli P. K. (1) i jego żona R. K. (2), przeniesiono do miejscowości D., gmina K., następnie w dniu 27 sierpnia 2010 r. ponownie siedzibę przeniesiono do K. (k. 156 – 159).

Umową darowizny z 1.06.2009r. P. K. (1) darował R. K. (2) 500 udziałów o łącznej wartości 50.000 zł w spółce (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. (k. 160 i 161). W 2010 roku w związku z nieregulowaniem zobowiązań P. K. (1) figurował w biurze informacji kredytowej. W związku z zamiarem ubiegania się przez spółkę, której był wspólnikiem i prezesem zarządu o przyznanie dofinansowania na rozwój działalności i koniecznością wykazania pozytywnej historii kredytowej postanowił zbyć swoje udziały, zamierzając podobnie jak dotychczas zajmować się sprawami spółki (k. 993-995). W dniu 27.08.2010 r. P. K. (1) darował więc swojej matce A. K. (1) 4.500 udziałów o łącznej wartości 450.000 zł w spółce, która w tym czasie występowała pod firmą (...) SPÓŁKA z ograniczoną odpowiedzialnością” z siedzibą w D. (k. 162, 163 i 993-995). Dzień wcześniej 26.08.2010 r. P. K. (1) został odwołany z funkcji prezesa zarządu tej spółki, a pełnienie tej funkcji powierzono M. K. (k. 164). P. K. (1) nadal zajmował się sprawami spółki, pozyskiwał kontrahentów, realizował zamówienia i posiadał umocowanie do podejmowania czynności w imieniu spółki (k. 993-995). W dniu 2.02.2012r. został odwołany prezes zarządu M. K. i jednocześnie powołana została na to stanowisko A. K. (1) (k. 165).

W dniu 18.10.2012 r. wymieniona A. K. (1) działając w imieniu i na rzecz spółki (...) upoważniła P. K. (1) do reprezentowania tej spółki przed (...) w K. oraz wszystkimi sądami, organami administracyjnymi, osobami fizycznymi i prawnymi oraz innymi podmiotami w zakresie działalności spółki (k. 765 i 766).

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kole z dnia 7 kwietnia 2015 r. w sprawie II K 686/12 zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 31 lipca 2015 r. w sprawie II Ka 176/15 P. K. (1) został skazany m.in. za przestępstwo z art. 300§1 k.k. w zw. z art. 308 k.k., polegające na tym, że w dniu 31.03.2010 r. w P. w woj. (...) działając jako prezes zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w D. poprzedniczki spółki (...) spółka z o.o. z siedzibą w K. uszczuplił zaspokojenie wierzyciela w/w spółki, w ten sposób, że pomimo grożącej tej spółce niewypłacalności, obciążył składniki majątku spółki w postaci nieruchomości położonej w D. gm. K., dla której Sąd Rejonowy w Kole prowadzi księgę wieczystą nr (...)przez to, że obciążył przedmiotową nieruchomość zawierając przedwstępną umowę jej sprzedaży, czym działał na szkodę wierzyciela zarządzanej przez siebie spółki – Banku (...) S.A. z siedzibą w W. (zob. akta II K 686/12 Sądu Rejonowego w Kole).

W ramach działalności gospodarczej wykonywanej jednoosobowo przez P. K. (1) prowadzona była uproszczona księgowość w formie podatkowej księgi przychodów i rozchodów. Prowadzona ewidencja była niepełna i nierzetelna, gdyż nie zawierała kompletnych wpisów i nie znajdowała potwierdzenia w zeznaniach PIT składanych w Urzędzie Skarbowym. Z dokumentacji księgowej przedstawionej przez oskarżonego nie wynikało, aby miał on istotne trudności finansowe w latach 2007, 2008 i 2009. Nie było również dokumentów finansowych świadczących o nierzetelności kontrahentów, czy braku zapłaty z ich strony. W dokumentacji nie ujawniono wyciągów bankowych lub innych dokumentów mogących świadczyć o przepływie gotówki i płynności finansowej (k. 1650-1657). Mimo to P. K. (1) nie płacił za zamówione towary terminowo, skutkiem czego było zachowywanie przez niektórych dostawców ostrożności polegającej jedynie na sprzedaży za gotówkę lub stosowaniu praktyki polegającej na realizacji zamówienia tylko i wyłącznie po uprzedniej płatności za poprzednie zamówienie (k.347-349).

Oskarżony posiadał zobowiązania wobec Urzędu Skarbowego z tytułu podatku od towarów i usług za miesiące listopad i grudzień 2009r., marzec., kwiecień i maj 2010r. w łącznej kwocie 31.493 zł powiększonej o odsetki. Posiadał również zaległości z tytułu podatku dochodowego za rok 2009 w kwocie 2.313 zł wraz z odsetkami w kwocie 823 zł (z tytułu nieuregulowanych zaliczek) oraz w kwocie 2.748 zł powiększonej o należne odsetki (z tytułu podatku dochodowego od pracowników). (...)w K. według stanu na dzień 17 maja 2013r. prowadził również liczne administracyjne postępowania egzekucyjne (k. 744-745). P. K. (1) posiadał także liczne zobowiązania wobec Urzędu Skarbowego oraz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu bieżącej działalności gospodarczej (k. 756-758).

Na dzień 25.02.2013r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kole prowadził przeciwko P. K. (1) 17 postępowań egzekucyjnych, które dotyczyły m.in. wierzytelności przysługującym pokrzywdzonym spółkom, jak również innym podmiotom i powstały na skutek zobowiązań z lat 2007-2011.

Postępowania te toczyły się na podstawie następujących tytułów wykonawczych:

- bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 23.12.2010 r. sygn.. akt (...) (...) zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 04.02.2011 r. na kwotę 36.480,81 zł;
- nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Kole z dnia 21.12.2009 r., sygn.. akt 1 Nc 821/09 na kwotę 22.635,40 zł ;
- nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 28.03.2011 r. sygn. akt V GNc 780/11 na kwotę 2.648,78 zł;
- nakazu zapłaty Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 27.04.2011 r., sygn. akt V GNc 1686/11 na kwotę 7.762,86 zł;
- nakazu zapłaty Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie z dnia 29.03.2011 r., sygn. akt IV GNc 1125/11/S na kwotę 2.925,75 zł;
- nakazu zapłaty Sądu Rejonowego Poznań - Stare Miasto w Poznaniu z dnia 23.12.2008 r. , sygn. akt IX GNc 7970/08 na kwotę 2.669,75 zł;
- nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 6.07.2010 r. sygn. akt V GNc 2536/10 na kwotę 6.093,90 zł;
- nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 16.03.2011 r. sygn. akt V GNc 1110/11 na kwotę 1.289,30;
- bankowego tytuł egzekucyjny (...) Bank S.A. z dnia 03.12.2010 r., sygn. akt (...) zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 22.12.2010 r. na kwotę 37.717,68 zł;
- bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia z dnia 14.07.2011 r., sygn. akt (...)zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 5.08.2011 r. na kwotę 94.122,18 zł,
- nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 15.03.2012r. sygn. akt V GNc 264/12 na kwotę 1.083,27 zł,
- bankowego tytuł egzekucyjny (...) Bank S.A. zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z 20.04.2011 r. na kwotę 3.570,26 zł;
- nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 24.09.2010r. sygn. akt V GNc 1288/10 na kwotę 9.044,87 zł;
- nakazu zapłaty Sądu Rejonowego Poznań- Stare Miasto w Poznaniu z dnia 20.08.2010 r. sygn. akt X GNc 6512/10 na kwotę 7.997,10 zł,
- nakazu zapłaty Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z dnia 19 maja 2010 r. sygn. akt VII GNc 2388/10 na kwotę 2.750,70 zł.

Wszystkie te kwoty zostały zasądzone wraz odsetkami oraz kosztami zastępstwa procesowego. Podstawą egzekucji były również tytuły wykonawcze wystawione przez (...) w K., dotyczące należności z tytułu składek na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za okres od kwietnia do grudnia 2010 r., od lipca 2010 r. do stycznia 2011 r. (k. 168-199).

P. K. (1) współpracował ze spółką (...) Spółka Cywilna **z siedzibą w P., której wspólnikami byli K. F. i W. N. (2)**. W okresie od maja 2007 roku do lutego 2008 roku w P. P. K. (1) dokonał zakupu towarów o łącznej wartości 28.061,97 zł. Towar został dostarczony na podstawie faktur VAT nr:

- (...)07 dnia 24 maja 2007 r. na kwotę 6.945,46 zł,
- (...) z dnia 27 sierpnia 2007 r. na kwotę 2.809,89 zł,
- (...) z dnia 16 listopada 2007 r. na kwotę 1.474,61 zł,
- (...) z dnia 7 grudnia 2007 r. na kwotę 4.045,03 zł,
- (...) z dnia 18 grudnia 2007 r. na kwotę 7.990,23 zł,
- (...) z dnia 19 grudnia 2007 r. na kwotę 248,27 zł,
- (...) z dnia 20 grudnia 2007 r. na kwotę 1.211,70 zł,
- (...) z dnia 21 stycznia 2008 r. na kwotę 1.651,45 zł,
- (...) z dnia 4 lutego 2008 r. na kwotę 654,55 zł,
- (...) z dnia 8 lutego 2008 r. na kwotę 1.030,78 zł.

Wobec braku płatności za poszczególne faktury w trakcie prowadzonej korespondencji P. K. (1) przedstawił spółce (...) Spółka Cywilna z siedzibą w P. potwierdzenia wykonania przelewów:

- z dnia 6 września 2007 r. na kwotę 2.051,64 zł,
- z dnia 24 września 2007 r. na kwotę 2.809,89 zł,
- z dnia 11 października 2007 r. na kwotę 5.390,02 zł,
- z dnia 23 października 2007 r. na kwotę 5.236,36 zł,
- z dnia 8 stycznia 2008 r. na kwotę 13.512,87 zł,
- z dnia 11 stycznia 2008 r. na kwotę 1.459,97 zł,
- z dnia 26 lutego 2008 r. na kwotę 3.111,43 zł,

Potwierdzenia te były podrobione, dokumentowały zdarzenia, które nie miały miejsca, oskarżony użył te dokumenty jako autentyczne, zapewniając kontrahenta, że dokonał zapłaty za wystawione faktury VAT. Wprowadził w błąd pokrzywdzonych, co do faktu dokonania zapłaty za dostarczony towar. W wyniku takiego działania realizowano dla niego kolejne zamówienia. W rzeczywistości P. K. (1) nie dokonał w systemie bankowości elektronicznej żadnego z tych przelewów, w systemie bankowym nie zarejestrowano takich dyspozycji. Środki nie wpłynęły na rachunek pokrzywdzonych.

Nakazem zapłaty z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie IX GNc 7970/08 Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu nakazał P. K. (1) zapłacić powodom K. F. i W. N. (2) kwotę 20.203,41 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz

kosztami postępowania. Należności tych do chwili obecnej oskarżony nie spłacił. (k. 350-579, 563-576, 1773, 1581 w zw. z k. 347-349).

W marcu 2010 r. P. K. (1) dokonał w firmie K (...) Spółka Jawna z siedzibą w K. (późniejsza nazwa (...) Spółka Jawna) zakupu druku na banerze, za który płatność uregulował gotówką, zgodnie z wymogiem sprzedającego, gdyż wcześniej zdarzało mu się już nie regulować terminowo zobowiązań. Po kilku dniach oskarżony złożył w K (...) Spółka Jawna z siedzibą w K. kolejne zamówienia na druk wielkoformatowy, informując, że banery odbierze jego kierowca, a on zapłaci za towar w możliwie krótkim terminie za pomocą przelewu bankowego, wskazując przy tym na wyjątkową sytuację. Wartość zamówionego towaru wyniosła 11.383,27 zł. Za sprzedany towar wystawiono faktury VAT na łączną w/w kwotę. Były to faktury:

- nr (...) z dnia 22 kwietnia 2010 r. na kwotę 10.066,67 zł,
- nr (...) z dnia 23 kwietnia 2010 r. na kwotę 658,80 zł,
- nr (...) z dnia 26 kwietnia 2010 r. na kwotę 658,80 zł.

Od chwili odbioru towaru P. K. (1) nie pojawił się już w (...) (...) sp. j. i mimo wezwania nie zapłacił należności.

Sąd Rejonowy w Koninie w sprawie o sygn. akt V GNC 355/10 wydał nakaz zapłaty na rzecz spółki K (...) sp. j. obejmujący kwotę 11.383,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami. Egzekucja tych należności okazała się bezskuteczna (k. 11-13, 35, 141-142 w zw. z k. 1533).

W kwietniu 2010 roku P. K. (1) zakupił w **Przedsiębiorstwie Produkcyjno – Handlowo – Usługowym (...) sp. z o.o. z siedzibą w P.** towary w postaci detali – wyrobów metalowych giętych i wypalanych za kwotę 7.997,10 zł. Po przygotowaniu zamówienia wystawiono fakturę proforma nr (...) opiewającą na kwotę 7997,10 zł. Warunkiem wydania towaru było dokonanie uprzedniej zapłaty. Dla wprowadzenia w błąd co do zapłaty za towary P. K. (1) przedstawił kontrahentowi podrobione potwierdzenie przelewu z dnia 15.04.2010r., a w rzeczywistości nie zlecał takiej operacji. Przelew ten miał być zrealizowany w banku (...) S.A. w K.. Na podstawie tego dokumentu wydano towar, a sprzedaż potwierdzono fakturą VAT nr (...) Po wezwaniu do zapłaty P. K. (1) pismem z dnia 28.06.2010r. oświadczył, iż uznaje całą wierzytelność i ze względu na trudną sytuację firmy zapłaci ją w 6 ratach.

Sąd Rejonowy Poznań Stare Miasto w Poznaniu w dniu 20.08.2010 r. wydał nakaz zapłaty obejmujący kwotę 7 997,10 wraz z ustawowymi odsetkami. W toku egzekucji komorniczej pokrzywdzona spółka uzyskała jedynie kwotę 1.521,52 zł (k. 596-638, 1534-1535v i 1776).

W dniach 30 lipca 2010 r. i 11 sierpnia 2010 r. w O. P. K. (1) dokonał zakupu towaru w postaci materiałów do ploterów w firmie (...) Sp. z o.o. **z siedzibą w O.** o łącznej wartości 1.678,48 zł. Zamówiony i pobrany towar dostarczony został na podstawie faktur VAT:

- nr: (...) z dnia 30 lipca 2010 r. na kwotę 1.078,48 zł, przy czym kwota 389,18 zł została wpłacona gotówką,
- nr (...) z dnia 11 sierpnia 2010 r. na kwotę 600 zł.

Pomimo wezwania do zapłaty z 11.01.2011r. P. K. (1) nie uregulował płatności w kwocie 1.289,30 zł.

Sąd Rejonowy w Opolu w dniu 16.03.2011r. wydał nakaz zapłaty w sprawie o sygn. akt V GNC 1110/11 obejmujący w/w kwotę wraz z ustawowymi odsetkami. Na podstawie tego nakazu toczyło się postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kole pod sygn. akt Km 753/11. Okazało się ono jednak bezskuteczne (k. 288-341).

P. K. (1) od 2003 roku współpracował z firmą (...) Sp. z o.o. **z siedzibą w P.** W dniach 2 i 4 listopada 2010 r. dokonał w tej spółce zakupu towaru w postaci materiałów reklamowych o łącznej wartości 7.762,62 zł. Za zamówiony i pobrany towar wystawiono faktury VAT:

- nr (...) z dnia 2 listopada 2010 r. na kwotę 7.104,06 zł,
- nr (...) z dnia 4 listopada 2010 r. na kwotę 658,80 zł.

Oskarżony nie dokonał płatności za te faktury.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu w dniu 27 kwietnia 2011r. w sprawie o sygn. akt V GNc 1689/11 wydał nakaz zapłaty obejmujący te kwoty wraz z ustawowymi odsetkami. Egzekucja okazała się bezskuteczna.

W dniu 11 kwietnia 2012 r. oskarżony złożył kolejne zamówienie w spółce (...) w imieniu spółki (...) na kwotę 250 złotych, przedkładając podrobione potwierdzenie przelewu w banku (...) S.A.. Wiceprezes zarządu spółki (...) wstrzymał przekazanie towaru, ponieważ środki nie wpłynęły na rachunek bankowy pokrzywdzonej transakcja ta nie doszła do skutku (k. 711, 713-737 i 1782).

W okresie od 9 do 25 listopada 2010 r. w K. P. K. (1) kupił w **spółce (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K.** materiał powlekany PCV do druku wielkoformatowego za łączną kwotę 4.925,75 zł. Sprzedaży dokonano na podstawie faktur :

- (...) z dnia 9 listopada 2010 r. na kwotę 2.205,76 zł, przy czym kwotę 2.000 złotych zapłacono gotówką,
- (...) z dnia 10 listopada 2010 r. na kwotę 1.529,27 zł,
- (...) z dnia 25 listopada 2010 r. na kwotę 1.190,72 zł.

Pomimo wezwania do zapłaty z dnia 17.02.2011r. P. K. (1) nie zapłacił za towar kwoty 2.925,75 zł.

W dniu 29.03.2011r. Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie w sprawie o sygn. akt IV GNc 1125/11/ S wydał nakaz zapłaty na kwotę 2.925,75 zł z ustawowymi odsetkami. Na skutek wydania tego nakazu toczyło się postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kole, które okazało się bezskuteczne (k. 14-16, 17, 19, 201-202 w zw. z k. 1534v-1535).

W dniu 19 września 2011 r. w K. P. K. (1) kupił w firmie (...) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą **Galeria (...) z siedzibą w K.** tworzywo sztuczne (...) mm A. B. oraz A. (...) mm za łączną kwotę 1.083,27 zł. Zamówiony i pobrany towar został dostarczony na podstawie faktury VAT nr (...). P. K. (1) nie uregulował płatności mimo wezwania do zapłaty z 10.10.2011r.

Sąd Rejonowy w Koninie dnia 15.03.2012r. w sprawie o sygn. akt V GNc 264/12 wydał nakaz zapłaty obejmujący tę kwotę, na podstawie którego toczyło się postępowanie egzekucyjne o sygn. akt Km 709/12. Okazało się ono jednak bezskuteczne.

Przed wyżej opisaną transakcją oskarżony nie płacił już S. C. i należności były dochodzone sędownie, a pokrzywdzony sprzedawał towar jedynie za gotówkę. Odnośnie w/w faktury nr (...) P. K. (1) prosił S. C. o sprzedaż z terminem zapłaty, mówił, że nie posiada gotówki. Pokrzywdzony zgodził się na taką formę zapłaty i nie uzyskał jej do chwili obecnej (k. 260-261 w zw. z k. 1532v-1533 oraz k. 263-277).

W dniu 28.03.2008 r. P. K. (1) zawarł z firmą (...) S.A. umowę leasingu nr (...), którego przedmiotem był ploter M. V. (...) nr fabryczny (...) wyprodukowany w 2008r. (k.238-245). Umowa ta została zawarta pomiędzy w/w spółką akcyjną a firmą (...). Na skutek braku płatności rat w dniu 18.04.2012 r. (...) S.A. wezwało P. K. (1) do zapłaty kwoty 11 035,68 zł w terminie do 25.04.2012 r. i zażądało natychmiastowego i bezwarunkowego zwrot przedmiotu leasingu w przypadku braku płatności tej kwoty (k. 249). Oskarżony osobiście odebrał w/w wezwanie w dniu 24.04.2012

r. Po zakończeniu umowy leasingu – została ona zawarta na okres 4 lat – P. K. (1) nie zwrócił leasingodawcy ww. rzeczy ruchomej i nie uregulował należności, które pozwalały na nabycie własności przedmiotu leasingu. Nie wydał przedmiotowego plotera, pomimo że osobiście odebrał w dniu 24.04.2012 r. wyżej wskazane wezwanie. W celu odzyskania przedmiotu leasingu w dniu 30.09.2012r. do siedziby firmy (...) przybył pracownik firmy windykacyjnej J. K., podejmowano również wielokrotne próby mające na celu wyegzekwowanie przedmiotu leasingu. P. K. (1) nie zwrócił jednak plotera, a w trakcie przeszukania w dniu 23.05.2013r. oświadczył, że w maju 2013r. w całości uregulował należność za ploter i odsprzedał go innej osobie prywatnej. Pokrzywdzona spółka nigdy nie odzyskała przedmiotu leasingu, ani też zaległych rat. W kwietniu 2012 roku wartość wskazanego plotera wynosiła 13.071,21 złotych brutto (k. 747-748, 751-752 i 1976).

W dniu 1 czerwca 2012 r. spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. zawarła z (...) **Sp. z o.o. z siedzibą w W.** umowę leasingu nr (...), której przedmiotem był (...) o nr (...). Umowę tą w imieniu spółki (...) podpisała A. K. (1) (k. 786-792).

W dniu 18.07.2012 r. spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę leasingu nr (...), której przedmiotem była termoformiarka (...) (...) o nr (...). Tą umowę również podpisała A. K. (1) (k. 781-785).

Wobec braku płatności czynszów leasingowych pismem z dnia 31 grudnia 2012 roku leasingodawca wypowiedziała obie w/w umowy i wezwał leasingobiorcę do zwrotu przedmiotów leasingu w terminie 3 dni od daty otrzymania wezwania, które oskarżonemu doręczono osobiście w dniu 4 stycznia 2013 r. (k. 802 i 803). (...) Sp. z o.o. podjęła czynności za pośrednictwem firmy windykacyjnej (...) Sp. z o.o. W dniu 8.01.2013r. w siedzibie spółki (...) stawił się H. S. zatrudniony jako pracownik windykacyjny w firmie (...) Sp. z o.o., która działała na zlecenie pokrzywdzonej spółki leasingowej. P. K. (1) okazał się dokumentem potwierdzającym prawo do reprezentowania spółki (...). Na żądanie H. S. okazał jedynie ploter, jednakże odmówił jego wydania składając deklarację, co do płatności zaległych rat. Mimo zgłoszonego przez H. S. żądania nie okazał natomiast termoformiarki (...) (...) o nr (...), podając, że znajduje się ona na hali w miejscowości R. i nie posiada do niej dostępu. P. K. (1) jako miejsce przechowywania termoformiarki wskazał H. S. także magazyny w S. należące do A. C., który był cały czas niedostępny i pracownik spółki (...) nie zdołał dotrzeć do tych magazynów ani ustalić, gdzie faktycznie znajduje się przedmiotowa termoformiarka (k. 966-967). W kolejnych dniach P. K. (1) wielokrotnie deklarował zwrot maszyn lub zapłatę długu, jednak nie wywiązał się z żadnej z tych obietnic. Wskazywał również brak dostępu do termoformiarki, a później podał, że sprzedał ją innej osobie i nie może powiedzieć, gdzie ona się znajduje. W dniu 29 stycznia 2013 r. oskarżony złożył pisemne oświadczenie, iż w tym dniu nie jest możliwe okazanie termoformiarki, ponieważ hala, na której ona się znajduje jest zamknięta, a właściciel przebywa na feriach, o możliwości wejścia na tą halę poinformuje H. S., z zadłużenie zostanie spłacone do 01.02.2013 r. (k. 832). W dniu 21.02.2013 r. A. K. (1) złożyła pisemne oświadczenie, iż przedmiotowe maszyny zostaną dostarczone na parking w W. przy ulicy (...), przy czym ploter w dniu 27.02.2013 r., a termoformiarka w dniu 4 lutego (zapis ten zapewne miał dotyczyć 4 marca i wynikał on z omyłki pisarskiej uwzględniając datę sporządzenia oświadczenia) 2013 r. (k. 831). Wbrew złożonym deklaracjom o zwrocie maszyn oskarżony nie dostarczył ich na wskazane miejsce w W. w dniach 27.02. i 4.03.2013r. (k. 761-763, 1561v-1562 w zw. z k. 761-763 i 829-832).

Podczas czynności przeszukania w dniu 8.04.2013r. w pomieszczeniach magazynowych spółki (...) Sp. z o.o. zabezpieczono ploter (...) Oskarżony podał wówczas, że w noc poprzedzającą przeszukanie z plotera skradziono tabliczkę znamionową, kartę i klucz, co uniemożliwiło znacznie identyfikację maszyny i bezpośrednie przekazanie firmie leasingującej. Ostatecznie leasingodawca odebrał jednak ten ploter za pokwitowaniem (k. 1394 i 1395). Nie ujawniono natomiast termoformiarki, co do której P. K. (1) oświadczył, iż nie wie gdzie ona się znajduje (k. 834-841). Podczas przeszukania magazynu w S. nie ujawniono przedmiotowej termoformiarki.

Wszystkie rozmowy w imieniu spółki (...) prowadził wówczas P. K. (1), który mimo wielokrotnych deklaracji zwrotu przedmiotów leasingu odmówił ich wydania. Oskarżony miał udzielone pełnomocnictwo w dniu 18.10.2012 r. przez A. K. (1) do reprezentowania spółki (...) przez (...) w K., wszystkimi sądami, organami administracyjnymi, osobami fizycznymi i prawnymi oraz innymi podmiotami w zakresie działalności tej spółki. Rola A. K. (1) ograniczyła się jedynie do podpisania w/w umów leasingu, działalność spółki (...) prowadził faktycznie oskarżony, on negocjował umowy, w

tym negocjował umowy z pokrzywdzoną spółką (...), wyszukał maszyny, przejął je w posiadanie i jedynie on wiedział, gdzie znajdują się te urządzenia (k. 765, 994v, 1553-1560, 1580v w zw. z k. 751-752).

W styczniu 2013 r. wartość przedmiotowej termoformiarki (...) (...) wynosiła 273.222,36 zł brutto, a (...) (...) 85.731 zł brutto (k. 1870-1881 i 1939-1949).

P. K. (1) urodził się (...) w K.. Jest żonaty i posiada dwoje dzieci w wieku 9 i 5 lat. Posiada wykształcenie średnie, z zawodu jest plastykiem. W okresie od 2000 do 2013 roku prowadził działalność gospodarczą, a obecnie nie posiada stałego zatrudnienia, nie jest zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy i utrzymuje się z prac dorywczych. Nie posiada majątku. Jak wynika z ustaleń kuratora sądowego i policji, w miejscu zamieszkania posiada pozytywną opinię środowiskową (k. 1504-1506, 1687-1690, 1693, 1733-1736 i 1845-1848).

Dotychczas oskarżony był karany :

- wyrokiem Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 4.11.2012 r. w sprawie II K 33/12 za przestępstwa z art. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. na karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres 5 lat oraz karę łączną grzywny w liczbie 250 stawek dziennych w wysokości 20 zł każda;
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 23.09.2013 r. w sprawie VIII K 1016/12 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres 3 lat oraz karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych w wysokości 10 zł każda;
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Kole z dnia 25.02.2014 r. w sprawie II K 1223/13 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres 3 lat oraz karę grzywny w liczbie 120 stawek dziennych po 20 zł każda;
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Kole z dnia 20.03.2014 r. w sprawie II K 1/13 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres 5 lat oraz karę grzywny w liczbie 150 stawek dziennych po 20 zł każda;
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 26.01.2015 r. w sprawie II K 809/14 za przestępstwo z art. 286 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 12 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 35 godzin miesięcznie;
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Kole z dnia 10.04.2015 r. w sprawie II K 91/15 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Kole z dnia 07.04.2015 r. w sprawie II K 686/12 za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., art. 300§1 k.k., art. 284§2 k.k. na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres 5 lat oraz karę łączną grzywny w liczbie 200 stawek dziennych po 10 zł każda (k.1841-1843).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- częściowo wyjaśnień oskarżonego P. K. (1) (k. 993-995 i 1388-1389 w zw. z k. 1517 oraz k. 1822-1822v);
- zeznań świadków: K. F. (k. 347-348 w zw. z k. 1581), T. K. (k. 141-142 w zw. z k. 1533), A. R. (k. 596-597 w zw. z k. 1534-1534v), A. K. (2) (k. 201-202 w zw. z k. 1534v-1535), S. C. (k. 260-261 w zw. z k. 1532v-1533), J. Z. (k. 853 w zw. z 1533v- (...)), H. S. (k. 761-763 i 829-830 w zw. z k. 1561v-1562), M. S. (k. 711 w zw. z k. 1654), J. K. (k. 751-752 w zw. z k. 1580v-1581), P. K. (2) (k. 966 w zw. z 1562v-1563v), M. Ź. (k. 288-289 w zw. z k. 1535), J. W. (k. 584 w zw. z k. 1620v) i A. C. (k. 931-932 w zw. z k. 1700);

- pisemnej opinii biegłego z dziedziny rachunkowości, finansów, ekonomiki i organizacji przedsiębiorstw mgr Z. K. (1) dot. sytuacji ekonomiczno-finansowej firmy prowadzonej przez oskarżonego (k. 1650-1657 w zw. z k. 1701);
- pisemnej i ustnej opinii dr inż. M. Z. biegłego sądowego w zakresie mechaniki i wyceny maszyn przy Sądzie Okręgowym w Poznaniu (k. 1870-1881, 1903 i 1909-1912 w zw. z k. 1976v oraz k. 1904-1905 i 1927v-1928v);
- pisemnej i ustnej opinii inż. R. H. biegłego z dziedziny wyceny pojazdów, sprzętu, maszyn i urządzeń przy Sądzie Okręgowym w Poznaniu (k. 1939-1949 w zw. z k. 1976v oraz k. 1975-1976);
- dokumentów zebranych w sprawie i ujawnionych podczas rozprawy głównej: pisemnych zawiadomień o popełnieniu przestępstwa z załącznikami (k. 2-80, 235-251 i 1604-1607 w zw. z k. 1701); wydruków z KRS (k. 90-94, 811-816, 818-820 i 949-950 w zw. z k. 1701), wydruków z ksiąg wieczystych (k. 96-138 w zw. z k. 1701), odpisów dokumentów z akt rejestrowych (k. 155-165 w zw. z k. 1701), dokumentów nadesłanych przez komornika sądowego (k. 168-199 w zw. z k. 1701), wydruków z bazy regon (k. 254-255, 809-810 i 948 w zw. z k. 1701), pisma (...) (k. 256 w zw. z k. 1701), dokumentacji firmy Galeria (...) (k. 263-277 w zw. z k. 1701), dokumentacji (...) Sp. z o.o. w O. (k. 292-345 i 1455 w zw. z k. 1701), dokumentacji (...) s.c. (k. 351-582 w zw. z k. 1701), analiz rozrachunków (...) Sp. z o.o. (k. 593-594 w zw. z k. 1701), dokumentacji (...) Sp. z o.o. w P. (k. 599-638 w zw. z k. 1701), dokumentacji (...) Sp. z o.o. w W. (k. 640-698 w zw. z k. 1701), dokumentacji (...) Sp. z o.o. w P. (k. 713-737 w zw. z k. 1701), odpisu aktu oskarżenia ze sprawy o sygn. akt II K 1/13 Sądu Rejonowego w Kole (k. 738-743 w zw. z k. 1701), informacji (...) w K. (k. 744 i 859 w zw. z k. 1701), protokołów przeszukania z dokumentacją fotograficzną (k. 747-748, 834-836, 863-864 i 929 w zw. z k. 1701), informacji ZUS (k. 755-758 i 978-979 w zw. z k. 1701), dokumentacji (...) Sp. z o.o. (k. 764-805, 865-928, 935-944, 954-964, 1384, 1461-1472 i 1553-1560 w zw. z k. 1701), wydruków z CEL (k. 807, 827 i 1382 w zw. z k. 1701), oświadczeń (k. 831, 832 i 837 w zw. z k. 1701), protokołu oględzin (k. 838-839 w zw. z k. 1701), protokołu oddania rzeczy na przechowanie (k. 840-841 w zw. z k. 1701), wykazu dowodów rzeczowych (k. 845 w zw. z k. 1701), zaświadczenia o stanie majątkowym (k. 988 w zw. z k. 1701), danych o karalności (k. 989-990, 1685-1686, 1731-1732 i 1841-1843 w zw. z k. 1701 i 1976v), protokołu oględzin akt II K 33/12 Sądu Okręgowego w Koninie i kserokopii tych akt (k. 998-1150 w zw. z k. 1701), protokołu oględzin i kserokopii akt II K 1/13 Sądu Rejonowego w Kole (k. 1151-1380 w zw. z k. 1701), pokwitowania (k. 1394 i 1395 w zw. z k. 1701), dokumentacji (...) S.A. (k. 1410-1426 w zw. z k. 1701), wywiadów środowiskowych (k. 1504-1506, 1687-1690, 1693, 1733-1736 i 1845-1848 w zw. z k. 1701), dokumentów przedłożonych w 14 segregatorach przez oskarżonego i jego obrońcę (k. 1701), informacji pełnomocnika F. L. oraz fotografii (k. 1710-1714 w zw. z k. 1976v), kserokopii wyceny (k. 1742-1749 w zw. z k. 1976v), informacji nadesłanych przez banki dot. autentyczności dokumentów w postaci potwierdzeń przelewów (k. 1773-1777 i 1779-1783 w zw. z k. 1976v), informacji (...) w K. (k. 1824 w zw. z k. 1976v), wyroku wydanego w sprawie I C 406/14 Sądu Okręgowego w Koninie wraz z pisemnym uzasadnieniem (k. 1973-1974 w zw. z k. 1976v) oraz akt Sądu Rejonowego w Kole o sygn. II K 1/13 i II K 686/12 (k. 1976v).

Oskarżony **P. K. (1)** zarówno w czasie postępowania przygotowawczego, jak i w toku przewodu sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

W dniu 2 sierpnia 2013r. oskarżony odnośnie zarzutu z art. 300§1 i 3 k.k. wyjaśnił, że nie miał na celu uniknięcia płatności, przekazanie udziałów wynikało z tego, że był zarejestrowany w Biurze (...) jako nierzetelny dłużnik i chodziło o to, aby spółka mogła uzyskać finansowanie, żeby mogła zrealizować projekt dofinansowany z Urzędu Wojewódzkiego. Wskazał, że nie chodziło mu, aby kontrahentom nie zapłacić, tym bardziej, że później kilkakrotnie zwracał się do nich w celu dogadania się. Podał, że należności E. i A. są w całości spłacone, jeśli chodzi o G. Bank to tam był kredyt na auto dostawcze, oddał je w rozliczeniu, ale sprawa nie jest zamknięta, ma w tym banku też kredyt na samochód marki V. (...), tam też jest problem, bo pożyczył ten pojazd koledze i on go nie oddał, z tego co wie, to został zatrzymany w Słowenii.

Odnosnie długu wobec spółki (...) wyjaśnił iż został uregulowany w całości, natomiast w sprawie (...) prowadzi rozmowy co do wielkości kwoty jaką ma wpłacić, aby ta sprawa została zamknięta.

Odnosnie przywłaszczenia na szkodę (...) S.A. wyjaśnił, że umowa została w dużej mierze przez niego zapłacona, zostało do zapłaty około 5.000 złotych, których nie zapłacił, bo nie miał tych pieniędzy, gdyby to zapłacił, to nie zamknęłoby to sprawy, bo miał z tą spółką jeszcze jedną umowę, której też nie spłacił do końca, leasing zażądał spłaty obu umów i nie był wtedy w stanie tego zrobić, dlatego wypowiedziano umowy i zażądano zwrotu plotera wskazanego w umowie, nie zwrócił przedmiotowego plotera, gdyż „się trochę zawziął i chciał sprawę wyjaśnić”.

W zakresie czynu popełnionego na szkodę (...) Sp. z o.o. wyjaśnił, że ploter jest zabezpieczony przez policję, nie może używać tej maszyny, bo nie ma karty sterującej, została mu ona skradziona wraz z komputerem w kwietniu 2013 r., o tej kradzieży powiadomił policję. Wskazał też, iż znalazł osobę, która chciała kupić ten ploter od firmy leasingowej i dzięki temu leasing mógł być na inną osobę lub leasing mógłby zaspokoić swoje roszczenia z tytułu zawartej z nim umowy środkami pozyskanymi ze sprzedaży tej maszyny; firma leasingowa na takie rozwiązanie nie przystała, w tej sprawie kontaktował się z tą firmą mailowo i telefonicznie. Wskazał ponadto, że termoforniarkę do końca sierpnia br. zwróci lub ureguluje całe zobowiązanie wobec leasingodawcy.

Oskarżony odmówił jednocześnie podania miejsca przechowywania przedmiotowej termoforniarki. Wskazał jednak, że w styczniu była ona w S. w magazynie, który wynajmował A. C.. Odmówił podania, kto zabrał maszynę z tego magazynu.

Na pytanie jaka była rola jego matki A. K. (1) w zakresie zawierania umów leasingowych z F. L., wyjaśnił, że matka tylko te umowy podpisała, on miał jej pełnomocnictwo do wykonywania wszystkich czynności w imieniu spółki i faktycznie to on prowadził działalność tej spółki, tzn. kontaktował się z kontrahentami, negocjował umowy, prowadził całą działalność w sensie fizycznym, faktycznym, to jest realizował zlecenia itp. Mama zajmowała się – jak podał – tylko kwestiami rachunkowo biurowymi, sprawami związanymi z Urzędem Skarbowym. Przyznał, że negocjował z F. L. wszystkie warunki umowy, wyszukiwał maszyny i negocjował warunki ich zakupu, on też faktycznie i fizycznie przejął te maszyny w posiadanie, jego matka nie wie, gdzie znajduje się termoforniarka.

Wyjaśnił dalej, że termoforniarkę kupił od firmy (...) J., znalazł tą firmę w internecie, chyba w 2010 r. był w tej spółce osobiście w miejscowości W. w województwie (...), tam z R. P. ustalił wszystkie szczegóły, nie wie, gdzie mieszka ten człowiek, maszynę odebrał osobiście, przywiozła ją do K. jakaś osoba samochodem ciężarowym, nie pamięta co to była za osoba ani jaki dokładnie samochód, zapłata nastąpiła przelewem z konta spółki (...). Wskazał, że ploter opisany w zarzucie dotyczącym spółki (...) nabył w W., ale nie pamięta nazwy firmy, odnalazł ją też w internecie, tego zakupu dokonał pod koniec 2011 r. lub na początku 2012 r., ploter został dostarczony przez firmę, od której go kupił, negocjował telefonicznie z mężczyzną, ustalili cenę, rodzaj maszyny i termin dostawy. Dodał, że spółka miała środki na zapłatę za ploter z bieżącej działalności. Wskazał, że nie wie na co spółka wydała środki przelane przez F. L. z tytułu umów leasingu, na pewno dużo rzeczy było z tego regulowanych. Odmówił podania, gdzie znajduje się ploter, którego leasingodawcą była (...) S.A. Stwierdził, że nie wie dlaczego zabezpieczony u niego ploter nie ma tabliczek znamionowych, tak samo nie wie, dlaczego skradziono klucz zabezpieczający do tej maszyny, który później został oddany, tak samo nie wie dlaczego został skradziony komputer z kartą sterującą. Dodał, że założył spółkę z o.o. pod nazwą (...) i Produkcja (...) w 2008 r., wcześniej od 2000 r. prowadził jednoosobową działalność gospodarczą pod tą samą nazwą. Spółkę założył, żeby robiła to co do tej pory w ramach jednoosobowej działalności plus możliwość ubiegania się o dotacje, w rzeczywistości działał w ramach spółki, jak i jednoosobowej działalności (k. 994-995).

Przesłuchiwany w dniu 26.08.2013r. po przedstawieniu wszystkich zarzutów oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień (k. 1389).

W toku przewodu sądowego w dniu 8 stycznia 2014 r. oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień, podtrzymując jednocześnie złożone w toku postępowania przygotowawczego (k. 1517).

W dniu 21 września 2015 r. wyjaśnił dodatkowo, iż zdarzało się, że plotery pracowały od wtorku do soboty non stop, związane to było z ukazującymi się reklamami delikatesów (...), termoformiarka na pewno tyle nie pracowała, bo gdyby było tyle zamówień nie byłoby tyle problemów, co do termoformiarki nie jest więc w stanie podać czasu jej pracy. Dodał, że z w/w delikatesami współpracowała przez 3 lata, zakończył tę współpracę w grudniu 2012 r. lub w styczniu 2013 r. (k. 1822 i 1822v).

Na wiarę zasługiwały wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim podał okoliczności darowania udziałów w spółce swojej matce A. K. (1) i powodów jakie legły u podstaw tej decyzji. W tej części wyjaśnienia oskarżonego znalazły potwierdzenie w dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, a dotyczącej ubiegania się o dofinansowanie na uruchomienie nowej technologii, w szczególności sprawa II K 1/13 Sądu Rejonowego w Kole dotyczyła właśnie takiego dofinansowania otrzymanego przez spółkę (...) za pośrednictwem (...) (zob. akta II K 1/13 Sądu Rejonowego w Kole). Również ocena tych wyjaśnień przez prymat zasad doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku o ich wiarygodności. Rzeczywiście oskarżony, który chciał w ramach prowadzonej spółki uzyskać dofinansowanie musiał się wykazać pozytywną historią kredytową, której już przecież nie posiadał. Z tego względu darował udziały swojej matce. Oskarżony przyznał szczerze, że po tej darowiznie nic się nie zmieniło, gdyż dalej zajmował się sprawami spółki, ubiegał o zamówienia i realizował je, w tym negocjował zawarcie trzech wyżej wymienionych umów leasingowych. Nie można również tracić z pola widzenia, że spółka nie posiadała wówczas majątku i była obciążona licznymi zobowiązaniami, w tym również długoterminowymi. Już z prawomocnego wyroku wydanego w sprawie II K 686/12 Sądu Rejonowego w Kole wynika, że w marcu 2010 r. spółce tej groziła niewypłacalność. W tej sytuacji wartość darowanych przez oskarżonego matce udziałów jedynie formalnie wynosiła – wg KRS 450.000 zł, w rzeczywistości jakiegokolwiek zaspokojenie wierzycieli z tych udziałów nie byłoby możliwe, ponieważ nikt nie nabyłby udziałów spółki, która była niewypłacalna, zadłużona i nie posiadała żadnych aktywów. Zbycie przedmiotowych udziałów przez komornika podczas postępowania egzekucyjnego byłoby po prostu niemożliwe.

Wiarygodne były też wyjaśnienia oskarżonego, złożone jeszcze w toku postępowania przygotowawczego, w których w najmniejszym nawet stopniu nie kwestionował posiadanych wobec pokrzywdzonych zobowiązań oraz nie zaprzeczał temu, iż nie zwrócił na żądanie leasingodawców przedmiotów leasingu.

Na przymiot wiarygodności zasługiwały też przedmiotowe wyjaśnienia w zakresie w jakim opisał rolę swojej matki w spółce (...), wskazał mianowicie, że to on zarządzał tą spółką, podejmował decyzje gospodarcze, negocjował umowy, dysponował mieniem przekazany przez leasingodawców. Wiarygodne były zatem wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim nie kwestionował łączących go z pokrzywdzonymi podmiotami umów sprzedaży i leasingu, gdyż relacje te znalazły potwierdzenie w zeznaniach osób pokrzywdzonych lub je reprezentujących, a także w dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, a w szczególności w fakturach VAT, umowach, wezwaniach do zapłaty, informacjach banków.

Wreszcie wiarygodne okazały się wyjaśnienia oskarżonego, w których przyznał, że nie zwrócił leasingowanych maszyn, gdyż zostały one potwierdzenie w zeznaniach świadków oraz dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy.

W pozostałym zakresie w jakim oskarżony nie przyznał się do winy i twierdził, że nie chciał oszukać swych kontrahentów lub że spłacił wobec nich zobowiązania Sąd odmówił wiarygodności jego wyjaśnieniom, gdyż zaprzeczył im cały bez wyjątku zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy. Wyjaśnienia te obliczone były na zminimalizowanie lub uniknięcie grożącej oskarżonemu odpowiedzialności karnej. Oskarżony nawet podczas składania wyjaśnień w postępowaniu przygotowawczym deklarował jeszcze, że prowadzi rozmowy w sprawie płatności oraz zwróci do końca sierpnia 2013 r. przedmiot leasingu spółce (...), co w rzeczywistości nie nastąpiło. Deklaracje te były całkowicie gołosłowne.

Niewiarygodne zatem były wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim twierdził on, że nie chciał oszukać pokrzywdzonych. Oskarżony w toku przewodu sądowego przedstawił dokumenty finansowe dotyczące jego działalności gospodarczej. Dla oceny sytuacji finansowej i możliwości płatniczych powołano biegłego. Stan niekompletności i nierzetelności tych dokumentów nie pozwolił jednak na ustalenie w sposób jednoznaczny i nie

budzący wątpliwości sytuacji ekonomiczno-finansowej firmy (...) (k. 1650-1657). W dokumentacji tej brak było jakiegokolwiek potwierdzenia, że oskarżony miał problemy z uzyskaniem płatności od swych kontrahentów i to spowodowało brak płatności z jego strony. Oceniając natomiast wyjaśnienia oskarżonego przez pryzmat zasad doświadczenia życiowego wskazać należy, iż gdyby brak płatności nie był spowodowany zamiarem oszukania kontrahentów, a nagłymi problemami finansowymi oskarżony nie składałby kolejnych zamówień, skoro nie zapłacił za poprzednie i nie uciekałby się do takich zbiegów, jak wysyłanie swym dostawcom podrobionych potwierdzeń przelewów. Ponadto z zeznań świadków wynika, że oskarżony po otrzymaniu towaru, czy też po upływie terminu płatności nie odbierał telefonu, unikał kontaktu lub też w innych przypadkach co prawda tego kontaktu nie unikał, ale deklarował, że zapłaci w ratach, czy w terminie późniejszym i z takich deklaracji do chwili obecnej się nie wywiązał, a prowadzone wobec niego postępowanie egzekucyjne okazało się nieskuteczne.

Przechodząc do omówienia zeznań świadków wskazać należy, iż zeznania wszystkich świadków, którzy byli bądź to właścicielami pokrzywdzonych podmiotów gospodarczych bądź też reprezentowali te podmioty były wiarygodne. Świadkowie ci opisali zasady współpracy z P. K. (1), zasady składania i realizacji zamówień w ich firmach, a także obowiązujące reguły płatności. Świadkowie przedstawiali również podjęte przez nich czynności na drodze cywilnoprawnej w celu odzyskania należności. Zeznania tych świadków były wiarygodne, konsekwentne, niezwykle rzeczowe i logiczne. Znalazły też odzwierciedlenie w obszernej dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, a w szczególności w fakturach VAT wystawionych przez te podmioty, jak również w załączonej korespondencji email prowadzonej z oskarżonym, w nakazach zapłaty i kserokopiach pism z postępowania egzekucyjnego, a także informacjach banków dot. autentyczności dokumentów w postaci potwierdzeń przelewów. Wreszcie faktu posiadania zobowiązań wobec tych podmiotów nie kwestionował nawet sam oskarżony, podając jedynie, iż nie zamierzał ich oszukać.

Świadek **K. F.**, wspólnik (...) Spółka Cywilna z siedzibą w P. przedstawił zasady współpracy z P. K. (1), kwoty przysługujących tej spółce wierzytelności z powołaniem na dokumenty księgowe, z których one wynikają. Świadek wskazał również na oszukańcze zabiegi podejmowane przez oskarżonego w celu uzyskania kolejnych realizacji. Opisał okoliczności dotyczące wprowadzenia w błąd spółki poprzez przesyłanie podrobionych potwierdzeń przelewów za faktury VAT, co sprawiło, że spółka ta realizowała kolejne zamówienia oskarżonego pozostając w błędzie, co do faktu zapłaty za poprzednio sprzedane towary.

Zeznania tego świadka były spójne, rzeczowe, konsekwentne i znalazły pełne odzwierciedlenie w dokumentacji finansowej, dokumentach związanych ze składaniem zamówień, a co do fikcyjności przelewów w informacji uzyskanej od banku (k. 288-579, 563-576, 1773, 1581 w zw. z k. 347-349).

Tak samo należało ocenić zeznania świadka **T. K.**, będącego wspólnikiem spółki (...) z siedzibą w K. (późniejsza nazwa (...) Spółka Jawna). Świadek podał okoliczności współpracy i powstania zobowiązań P. K. (1) wobec spółki, wskazując na składane przez oskarżonego deklaracje co do płatności, które nie nastąpiły. Również zeznania tego świadka znalazły pełne odzwierciedlenie w dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy w postaci faktur VAT (k. 11-13,35, 141-142 w zw. z k. 1533-1534v).

Wiarygodne były także zeznania świadka **A. R.** – dyrektora Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Handlowo – Usługowego (...) sp. z o.o. z siedzibą w P.. Świadek ten szczegółowo opisał okoliczności zamówienia przez P. K. (1) detali za kwotę 7.997,10 zł i przedstawienia przez niego podrobionego potwierdzenia zapłaty za fakturę proforma, co było podstawą wydania towaru. Również zeznania tego świadka Sąd obdarzył przymiotem wiarygodności, jako znajdujące pełne odzwierciedlenie w dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy (k. 596-638, k. 1534-1535v).

Świadek **M. Ż.** podał szczegóły zamówienia przez oskarżonego towarów w spółce (...), za które następnie nie zapłacił. Również te zeznania były w pełni wiarygodne, gdyż znalazły potwierdzenie w dokumentacji przedstawionej przez spółkę w postaci faktur VAT oraz dokumentów dotyczących dochodzenia należności na drodze postępowania sądowego (k. 288-341).

Świadek **M. S.** reprezentujący (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. podał okoliczności współpracy P. K. (1) ze spółką, a zeznania te znalazły potwierdzenie w fakturach VAT oraz dokumentach dotyczących dochodzenia należności na drodze postępowania sądowego (k. 711-711v, k. 713-737).

Istotne i wiarygodne były zeznania świadka **A. K. (2)**, reprezentującej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K.. Świadek opisała szczegóły zakupu materiału powlekanego PCV do druku wielkoformatowego dokonanego przez oskarżonego oraz braku płatności z jego strony. Świadek podała również, iż oskarżony już w trakcie toczącego się przeciwko niemu postępowania egzekucyjnego chciał zakupić wystawioną do sprzedaży przez spółkę (...) maszynę branzową za kwotę 520 000 zł, co stało się powodem złożenia zawiadomienia o przestępstwie. Również zeznania tego świadka były w pełni wiarygodne, rzeczowe, spójne i znalazły potwierdzenie w dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy.

Świadek **S. C.** przedstawił szczegóły zakupu przez oskarżonego towaru w jego firmie oraz wskazał, że mimo tak małej kwoty zobowiązania oskarżony po upływie terminu płatności nie odbierał od niego telefonów, a gdy pokrzywdzony telefonował do jego firmy był informowany przez pracowników, że szefa nie ma. Także zeznania tego świadka znalazły odzwierciedlenie w dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, a w szczególności w fakturze potwierdzającej sprzedaż.

Identycznie należało ocenić zeznania świadka **J. K.**, który podał okoliczności odmowy zwrotu plotera stanowiącego własność spółki (...) i będącego przedmiotem leasingu oraz opisał czynności windykacyjne jakie podejmował wobec oskarżonego. Zeznania te były przekonujące i logiczne, korespondowały też z wyjaśnieniami oskarżonego (k. 751-752, 1580v-1581).

Nie budziła też wątpliwości wiarygodność zeznań świadka **H. S.**, który jako pracownik windykacyjny firmy (...) Sp. z o.o. podejmował na zlecenie spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. czynności windykacyjne dot. plotera i termoformiarki. Świadek ten w sposób szczegółowy wskazał, że w dniu 8 stycznia 2012r. gdy stawiał się w siedzibie spółki (...) wszelkie rozmowy prowadził z P. K. (1), który okazał mu umocowanie do reprezentacji spółki. Świadek podał, że już w tym dniu oskarżony odmówił wydania przedmiotów leasingu. Dalej świadek szczegółowo opisał szereg swych czynności służbowych związanych z próbą odzyskania maszyn dla spółki (...). Podał, iż podczas wielokrotnych rozmów oskarżony początkowo deklarował, że spłaci zadłużenia i stanowczo odmawiał wydania tych przedmiotów. Świadek wskazał, że oskarżony okazał mu jedynie ploter solwentowy. Zeznał również, że mimo usilnych prób nie udało mu się dokonać choćby oględzin drugiej leasingowanej maszyny, tj. termoformiarki (...), która miała znajdować się w magazynach w S.. Zeznania tego świadka znajdują pełne odzwierciedlenie w przedstawionym „raporcie z interwencji”, a także w dokumentacji przedstawionej przez pokrzywdzoną spółkę, w tym w pisemnych oświadczeniach A. K. (1) i P. K. (1) oraz pełnomocnictwie udzielonym przez A. K. (1) oskarżonemu (k. 1553-1560).

Również wyjaśnienia oskarżonego złożone w postępowaniu przygotowawczym, w których wskazał, że nie zwrócił przedmiotów leasingu, gdyż „zawził się” w pełni potwierdzają wszystkie okoliczności podane przez świadków J. K. i H. S..

W pełni wiarygodne były też zeznania świadka **P. K. (2)**, pracownika działu windykacji(...) w P.. Zeznania tego świadka były spójne i przekonujące, prawdopodobne w świetle zasad doświadczenia życiowego, a przy tym korespondowały z dokumentami pochodzącymi z w/w spółki.

Na przymiot wiarygodności zasługiwały zeznania świadka **J. Z.**, od którego oskarżony wynajmował magazyn w miejscowości S.. Zeznania te były konsekwentne i spójne. Wiarygodne były też zeznania świadka **A. C.** w wersji przedstawionej podczas rozprawy głównej, który z kolei podnajmował to pomieszczenie od oskarżonego (k. 1700). Należy jednocześnie dodać, iż zeznania tych świadków nie miały dużego znaczenia dla rekonstrukcji stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Wiarygodne były zeznania świadka **J. W.**, prezesa zarządu (...) Sp. z o.o. w W., który potwierdził, że oskarżony do chwili obecnej nie spłacił wszystkich należności na rzecz tej spółki.

Do sprawy nic nie wniosły zeznania świadka **M. R.**, prezesa zarządu spółki (...), która była syndykiem masy upadłościowej spółki z o.o. (...). (k. 589 w zw. z k. 1580v).

W pełni przydatna była opinia biegłego sądowego z dziedziny rachunkowości, finansów, ekonomiki i organizacji przedsiębiorstw (...). Opinia ta była pełna, jasna, wyczerpująca i pozbawiona błędów logicznych. Przeprowadzone przez biegłego badania nie pozwoliły jednak na jednoznaczne ustalenie kondycji finansowej oskarżonego, gdyż przedstawiona przez P. K. (1) dokumentacja księgowa była niepełna i sprzeczna z zeznaniami rocznymi zgromadzonymi w segregatorach. Biegły w swych wnioskach wyraźnie wskazał, że przedstawiony mu materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie w sposób jednoznaczny sytuacji ekonomiczno-finansowej firmy prowadzonej przez oskarżonego.

Za przydatne Sąd uznał opinie wydane przez biegłych dokonujących wyceny ruchomości, które były przedmiotem umów leasingu **dr inż. M. Z. i inż. R. H.**

Należy bowiem po pierwsze podkreślić, iż wartości ustalone przez tych biegłych były bardzo zbliżone, i tak co do plotera M. V. (...) wartości te określono na: od 10.627 zł do 12.339 zł (biegły H. po korekcie na rozprawie – k. 1976) oraz 11.000 zł (biegły Z.), plotera (...) wartości te określono na: 76.874 zł do 91.288 zł (biegły H.) i 69.700 zł (biegły Z.), termoformiarki od 222.132 zł do 275.444 zł (H.), 239.400 zł (Z.).

Ponadto biegli ci podali metody jakimi posłużyli się przy określaniu tych wartości, z tym że biegły Z. posłużył się zmodyfikowaną metodą, opierającą się na gromadzonych bazach danych dotyczących różnych maszyn. Rezultaty były jednak zbliżone do tych jakie uzyskał biegły H..

Sąd określając wartość przedmiotowych ruchomości posłużył się więc wartością 10.627 zł co do pierwszego plotera, która była najkorzystniejszą dla oskarżonego ze wskazanych przez dwóch wymienionych wyżej biegłych, po **dodaniu 23 % podatku VAT uzyskano kwotę 13.071,21 zł**, co do drugiego plotera posłużono się wartością 69.700 zł – najkorzystniejszą ustaloną przez biegłego Z. **wraz z podatkiem VAT wartość tego plotera wynosi więc 85.731 zł**, co do termoformiarki sąd uznał wartość 222.132 zł najkorzystniejszą ustaloną przez biegłego H. **wraz z podatkiem VAT wartość tego urządzenia wynosi więc 273.222,36 zł**.

W ocenie Sądu, wartości te należało uwzględnić wraz z podatkiem VAT, ponieważ rzeczy ruchome zbywane są wraz z tym podatkiem, ich pełna wartość uwzględniana ten podatek, nabywca musiałby zapłacić ten podatek zawarty w cenie. Uwzględniając wartość rzeczy skradzionych, np. samochodów nigdy nie jest odliczany przecież od ich wartości podatek od towarów i usług. Kwestia ewentualnych odliczeń i naliczeń tego podatku dotyczy prawa podatkowego i nie ma związku z prawem karnym.

Jako nieprzydatną Sąd uznał natomiast opinię biegłego **mgr inż. R. K. (3)** (k. 1722-1727 i 1827-1834 w zw. z k. 1976v oraz k. 1821v-1822v i 1863-1864). Opinia ta była niepełna i niejasna, a ustalenia tego biegłego w sposób istotny odbiegały od wyżej wskazanych wartości przyjętych przez biegłych Z. i H.. W tej sytuacji Sąd uznał, że opinia ta jako sprzeczna z dwoma wcześniej opisanymi opiniami, jest nieprzydatna dla poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Przydatne okazały się natomiast zgromadzone w niniejszej sprawie i wymienione wyżej **dowody z dokumentów**, zwłaszcza obszerna dokumentacja finansowa w postaci faktur VAT wystawionych przez pokrzywdzone podmioty wraz z korespondencją dotyczącą prób uzyskania zapłaty za zamówione towary, a także dokumentacja dotycząca dochodzenia tych roszczeń, gdyż pozwoliła na weryfikację osobowych źródeł dowodowych i pozwoliła na pełną ocenę postępowania oskarżonego wobec swoich kontrahentów. Autentyczność oraz prawdziwość treści zawartych w tych dokumentach (poza podrobionymi potwierdzeniami przelewów, którymi posłużył się oskarżony) nie budziła, zdaniem Sądu, żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron niniejszego postępowania. Istotne miejsce wśród dokumentów miały też informacje przedstawione na żądanie sądu przez (...) (...) Bank (...), Bank (...) i Bank (...) S.A.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w niniejszej sprawie i wyżej omówionego materiału dowodowego, nie mogło budzić żadnych wątpliwości, iż P. K. (1):

w okresie od maja 2007 roku do lutego 2008 roku w P. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 28.061,97 zł K. F. i W. N. (2) wspólników (...) Spółka Cywilna z siedzibą w P. wprowadzając ich w błąd co do swojego zamiaru uiszczenia zapłaty w wyżej wskazanej kwocie za towar dostarczony na podstawie faktur VAT nr:

- (...)07 dnia 24 maja 2007 r. na kwotę 6.945,46 zł,
- (...) z dnia 27 sierpnia 2007 r. na kwotę 2.809,89 zł,
- (...) z dnia 16 listopada 2007 r. na kwotę 1.474,61 zł,
- (...) z dnia 7 grudnia 2007 r. na kwotę 4.045,03 zł,
- (...) z dnia 18 grudnia 2007 r. na kwotę 7.990,23 zł,
- (...) z dnia 19 grudnia 2007 r. na kwotę 248,27 zł,
- (...) z dnia 20 grudnia 2007 r. na kwotę 1.211,70 zł,
- (...) z dnia 21 stycznia 2008 r. na kwotę 1.651,45 zł,
- (...) z dnia 4 lutego 2008 r. na kwotę 654,55 zł,
- (...) z dnia 8 lutego 2008 r. na kwotę 1.030,78 zł,

i jednocześnie użył jako autentycznych podrobionych potwierdzeń wykonania przelewów:

- z dnia 6 września 2007 r. na kwotę 2.051,64 zł,
- z dnia 24 września 2007 r. na kwotę 2.809,89 zł,
- z dnia 11 października 2007 r. na kwotę 5.390,02 zł,
- z dnia 23 października 2007 r. na kwotę 5.236,36 zł,
- z dnia 8 stycznia 2008 r. na kwotę 13.512,87 zł,
- z dnia 11 stycznia 2008 r. na kwotę 1.459,97 zł,
- z dnia 26 lutego 2008 r. na kwotę 3.111,43 zł,

przedkładając je pokrzywdzonym i wprowadzając ich w ten sposób w błąd co do faktu dokonania zapłaty za wcześniejsze faktury VAT. Takim zachowaniem oskarżony wyczerpał wszystkie znamiona przestępstwa z art. 286§1 k.k. i art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Ponadto nie mogło również budzić wątpliwości, iż P. K. (1) w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dopuścił się ciągu 5 przestępstw polegających na tym, że

- w okresie od 22 do 26 kwietnia 2010 roku w K. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia

mieniem o łącznej wartości 11.383,27 zł wspólników K (...) Spółka Jawna z siedzibą w K. wprowadzając ich w błąd co do swojego zamiaru uiszczenia zapłaty w wyżej wskazanej kwocie za towar dostarczony na podstawie faktur VAT nr:

- (...) z dnia 22 kwietnia 2010 r. na kwotę 10.066,67 zł,
- (...) z dnia 23 kwietnia 2010 r. na kwotę 658,80 zł,
- (...) z dnia 26 kwietnia 2010 r. na kwotę 658,80 zł,

to jest przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

- w kwietniu 2010 roku w P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wartości 7.997,10 zł Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Handlowo – Usługowe (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. wprowadzając w błąd osoby reprezentujące pokrzywdzoną spółkę co do faktu zapłaty wyżej wskazanej kwoty na podstawie faktury proforma nr (...) z dnia 14 kwietnia 2010 r. używając jako autentycznego podrobionego potwierdzenia przelewu tytułem zapłaty za przedmiotową fakturę z dnia 15 kwietnia 2010 r., na podstawie którego wydano mu towar o ww. wartości oraz co do zamiaru uiszczenia zapłaty za przedmiotowy towar, to jest przestępstwa z art. 286§1 k.k. i art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.,
- w dniach 30 lipca 2010 r. i 11 sierpnia 2010 r. w O. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 1.289,30 zł (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. wprowadzając w błąd osoby reprezentujące pokrzywdzoną spółkę co do swojego zamiaru uiszczenia zapłaty w wyżej wskazanej kwocie za zamówiony i pobrany towar dostarczony na podstawie faktur VAT nr:
 - (...) z dnia 30 lipca 2010 r. na kwotę 689,30 zł, po uwzględnieniu wpłaty bieżącej w kwocie 389,18 zł,
 - (...) z dnia 11 sierpnia 2010 r. na kwotę 600 zł,

to jest przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

- w dniach 2 i 4 listopada 2010 r. w P. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 7.762,62 zł (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. wprowadzając w błąd osoby reprezentujące pokrzywdzoną spółkę co do swojego zamiaru uiszczenia zapłaty w wyżej wskazanej kwocie za zamówiony i pobrany towar dostarczony na podstawie faktur VAT nr:
 - (...) z dnia 2 listopada 2010 r. na kwotę 7.104,06 zł
 - (...) z dnia 4 listopada 2010 r. na kwotę 658,80 zł

to jest przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

- w okresie od 9 do 25 listopada 2010 r. w K. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 2.925,75 zł (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. wprowadzając w błąd osoby reprezentujące pokrzywdzoną spółkę co do swojego zamiaru uiszczenia zapłaty w wyżej wskazanej kwocie za zamówiony i pobrany towar dostarczony na podstawie faktur VAT nr:
 - (...) z dnia 9 listopada 2010 r. na kwotę 205,76 zł, po uwzględnieniu wpłaty w kwocie 2.000 złotych,
 - (...) z dnia 10 listopada 2010 r. na kwotę 1.529,27 zł,

- (...) z dnia 25 listopada 2010 r. na kwotę 1.190,72 zł,

to jest przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Nie budziło także wątpliwości sądu, iż P. K. (1) zachowaniem swoim polegającym na tym, że w dniu 19 września 2011 r. w K. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 1.083,27 zł S. C. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Galeria (...) z siedzibą w K. wprowadzając go w błąd co do swojego zamiaru uiszczenia zapłaty w wyżej wskazanej kwocie za zamówiony i pobrany towar dostarczony na podstawie faktury VAT nr (...), wypełnił znamiona przestępstwa z art. 286§1 k.k.

Ponadto oskarżony w kwietniu 2012 r. w K. przywłaszczył sobie powierzoną mu na podstawie umowy leasingu nr (...) z dnia 28 marca 2008 r. cudzą rzecz ruchomą – ploter (...) o nr fabrycznym (...) i wartości 13.071,21 zł działając tym na szkodę (...) S.A. z siedzibą we W. w ten sposób, że po zakończeniu umowy leasingu nie zwrócił leasingodawcy ww. rzeczy ruchomej i nie uregulował należności, które pozwalały na nabycie własności przedmiotu leasingu. Zachowaniem takim wypełnił znamiona przestępstwa z art. 284§2 k.k.

Wreszcie zachowaniem polegającym na tym, że w styczniu 2013r. w K. działając jako pełnomocnik spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. oraz jako osoba faktycznie działająca w imieniu tej spółki przywłaszczył sobie powierzone mu na podstawie umów leasingu zawartych pomiędzy wskazaną spółką a (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. nr (...) z dnia 18 lipca 2012 r. i nr (...) z dnia 1 czerwca 2012 r. cudze rzeczy ruchome – termoformiarkę TF M. 350 (...) o nr (...) i wartości 273.222,36 zł oraz ploter solwentowy (...) o nr (...) i wartości 85.731 zł, które stanowiły mienie znacznej wartości, działając tym na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., w ten sposób, że po zakończeniu umowy leasingu nie zwrócił leasingodawcy ww. rzeczy ruchomych i nie uregulował należności, które pozwalały na nabycie własności przedmiotów leasingu, dopuścił się przestępstwa z art. 284§2 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k.

Jednocześnie zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na uznanie sprawstwa oskarżonego P. K. (1) w zakresie zarzucanego mu w punkcie 5 aktu oskarżenia czynu z art. 300§1 i 3 k.k., który miał polegać na tym, że w dniu 27 sierpnia 2010 roku K. w woj. (...) znajdując się w stanie grążącej mu niewypłacalności udaremnił zaspokojenie wielu swoich wierzycieli, w ten sposób, że darował ustalonej osobie 4500 udziałów wartości 100 złotych każdy w spółce Produkcja i (...) Sp. z o.o. czym działał na szkodę wierzycieli: (...), S. A., (...) s.c. (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o., (...) Bank S.A., (...) w K., (...) Bank S.A., (...) z o.o. w upadłości likwidacyjnej w K., Przedsiębiorstwo Produkcyjno- Handlowo- Usługowe (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o.

Przestępstwo oszustwa określone w art. 286 § 1 k.k. polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Wprowadzenie w błąd oznacza zachowanie prowadzące do wywołania (powstania) u danej osoby błędu, a więc fałszywego odzwierciedlenia rzeczywistości w świadomości tej osoby. Kodeks karny nie określa sposobów, przy pomocy których można wprowadzić daną osobę w błąd – należy więc przyjąć, że zachowanie sprawcy w tym zakresie może przybrać dowolną formę, jeżeli tylko finalnie doprowadzi do powstania rozbieżności między świadomością osoby rozporządzającej mieniem a rzeczywistym stanem rzeczy. Dla przykładu, może to nastąpić za pomocą słów, pisma, gestu, przedłożenia stwierdzających nieprawdę lub fałszywych dokumentów itp. Wprowadzenie w błąd musi dotyczyć okoliczności istotnych, a więc takich, które miały wpływ na podjęcie przez pokrzywdzonego decyzji o rozporządzeniu mieniem, w tym zwłaszcza okoliczności powodującej, że dokonane przez niego rozporządzenie mieniem ma dlań charakter niekorzystny. Jednocześnie, między owym wprowadzeniem w błąd, a następującym po nim niekorzystnym rozporządzeniem mieniem musi zachodzić związek przyczynowy.

Występek z art. 286 § 1 kk jest przestępstwem materialnym, którego skutkiem jest niekorzystne rozporządzenie mieniem. Przestępstwo oszustwa może być popełnione tylko umyślnie, z zamiarem bezpośrednim, kierunkowym, obejmującym cel i sposób działania sprawcy. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym jest osiągnięcie korzyści majątkowej.

Podstawowym natomiast kryterium rozgraniczającym oszustwo w rozumieniu art. 286 § 1 k.k. od niewywiązania się z zobowiązania o charakterze cywilnoprawnym jest istnienie w chwili zawierania umowy wymaganego przez przepis karny zamiaru bezpośredniego o szczególnym zabarwieniu obejmującym zarówno cel, jak i sposób działania sprawcy.

W wypadku gdy o niekorzystnym rozporządzeniu mieniem, a w konsekwencji o korzyści majątkowej po stronie sprawcy, przesądza fakt nieuregulowania należności za pobrany towar, dla spełnienia znamion strony podmiotowej niezbędne jest ustalenie, że sprawca już w chwili składania zamówienia na towar miał zamiar nieuiszczenia należności za niego, uiszczenia jej z opóźnieniem, w niepełnej wysokości, czy zależnie od powodzenia innych przedsięwzięć, doprowadzając w ten sposób pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Innymi słowy, podstawowym kryterium rozgraniczenia oszustwa od niewywiązania się ze zobowiązania o charakterze cywilnoprawnym jest wykazanie, że w chwili zawierania umowy sprawca działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, to jest dążył do uzyskania świadczenia poprzez wprowadzenie w błąd lub wyzyskanie błędu drugiej strony umowy co do okoliczności mających znaczenie dla zawarcia umowy, tak że gdyby znała ona rzeczywisty stan, nie zawarłaby umowy lub nie zawarłaby jej na tych warunkach, w jakich została zawarta (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 20 kwietnia 2016 r., II AKa 78/16 LEX nr 2047164).

Wskazać należy, przy tym, iż przepis art. 286 § 1 nie wymaga przecież, aby dla wprowadzenia w błąd sprawca podejmował szczególne czynności, polegające na działaniu podstępny lub chytrym. Dla uznania, że mamy do czynienia z wprowadzeniem w błąd, wystarczające jest każde, jakiegokolwiek działanie, które może doprowadzić do powstania błędnego wyobrażenia o rzeczywistości u osoby rozporządzającej mieniem (por. postanowienie SN z dnia 26 czerwca 2003 r., V KK 324/02, LEX nr 80291).

Z kolei przestępstwo określone w art. 270 § 1 k.k., zwane fałszerstwem materialnym dokumentu, może polegać na jego podrobieniu, przerobieniu albo na używaniu jako autentyczny dokumentu podrobionego lub przerobionego. Przez podrobienie dokumentu rozumie się sporządzenie przedmiotu (pisma, druku itp.), który ma imitować dokument autentyczny. Przerobienie dokumentu polega na bezprawnym dokonaniu przekształceń w autentycznym dokumencie, przez co zostaje mu nadana inna treść lub znaczenie (np. usunięcie fragmentów dokumentu, zmiana zapisów itp.). Podmiotowym znamieniem przestępstwa podrobienia lub przerobienia dokumentu jest działanie sprawcy w celu użycia go jako autentycznego. Wynika z tego, iż jest to przestępstwo kierunkowe i może być popełnione jedynie umyślnie. W przypadku wykorzystania dokumentu, sprawca musi obejmować swoją świadomością, iż dokument, którym się posługuje jest podrobiony lub przerobiony.

Z uwagi na powyższe, zdaniem Sądu, nie ulega wątpliwości, iż oskarżony wprowadził w błąd pokrzywdzonych K. F. i W. N. (2) wspólników (...) Spółka Cywilna z siedzibą w P., wspólników K (...) Spółka Jawna z siedzibą w K., Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Handlowo – Usługowe (...) sp. z o.o. z siedzibą w P., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. i S. C. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Galeria (...) z siedzibą w K., co do swojego zamiaru uiszczenia zapłaty za dostarczony towar i usługę na podstawie wymienionych faktur VAT.

Oskarżony nie miał bowiem zamiaru uiszczenia należności zgodnie z terminami przyjętymi w fakturach VAT, ani też nawet po upływie tych terminów, gdyż nie uczynił tego nawet na skutek podjętych przez pokrzywdzonych działań na drodze postępowania cywilnego sądowego i egzekucyjnego. Oskarżony nie miał po prostu zamiaru dokonywać płatności, gdyż jego celem było uzyskanie korzyści majątkowej.

W niniejszej sprawie oskarżony działał z całą pewnością z zamiarem kierunkowym, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Działał on ze świadomością i chęcią doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Wprowadził bowiem w błąd pokrzywdzonych, co do swojego zamiaru uiszczenia zapłaty za towar i usługę. Oskarżony nie uiszczył należności w całości, nawet na skutek toczących się postępowań cywilnych. Zachowanie to jednoznacznie potwierdza, że wyczerpał on wszystkie znamiona występkę z art. 286§1 k.k. Przy tym wprowadzenie w błąd dotyczyło istotnych okoliczności, gdyżby bowiem pokrzywdzeni wiedzieli, że oskarżony nie ma zamiaru dokonać wymaganej płatności z pewnością nie zrealizowałiby zamówienia i nie dokonywaliby rozporządzenia własnym mieniem. Tym

bardziej, gdyby pracownikom pokrzywdzonych (...) lub R. było wiadomo, że przedstawiane potwierdzenia dotyczą poleceń przelewów, które nigdy nie miały miejsca nie doszłoby do wydawania kolejnych zamówionych towarów. Nie ulega przy tym wątpliwości, że w przypadku wszystkich wyżej wymienionych pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem doszło.

Przy ustalaniu zamiaru sprawcy oszustwa, w zasadzie nieprzyznającego się do popełnienia czynu, a w szczególności przy zawieraniu umów o pożyczkę pieniędzy, należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności, na podstawie których można byłoby wyprowadzić wnioski dotyczące realności wypełnienia obietnic złożonych przez sprawcę osobie rozporządzającej mieniem, a w szczególności jego możliwości finansowe, skalę przyjętych zobowiązań, które ma świadczyć z niekorzyścią dla siebie, a na korzyść rozporządzającego mieniem, zachowanie sprawcy po otrzymaniu pieniędzy, jego stosunek do rozporządzającego mieniem w związku z upływem terminów płatności sumy pożyczonej lub odsetek, z jednoczesną oceną przy zwłoce płatności zmian w sytuacji materialnej sprawcy na niekorzyść oraz przyczyn takiego stanu rzeczy. Tylko więc opierając się na kompleksowej ocenie okoliczności uzyskania pożyczki i wagi przyczyn jej niespłacenia można wysnuć logiczne wnioski, czy mamy do czynienia z oszustwem czy też niekaralnym niedotrzymaniem warunków zwrotu pożyczki (zob. wyrok SN z 3 kwietnia 1980 r., II KR 73/80, niepubl.).

W niniejszej sprawie dokonując w tak kompleksowy sposób oceny okoliczności zawarcia przez oskarżonego umów z pokrzywdzonymi należy stwierdzić, że:

- sytuacja finansowa oskarżonego była trudna, czemu on sam nie zaprzeczał, stwierdził przykładowo, że nie zapłacił kwoty około 5.000 zł na rzecz VB (...), bo nie miał tych pieniędzy, trudna sytuacja finansowa oskarżonego znajduje też potwierdzenie w dokumentach w postaci tytułów wykonawczych i informacji z ZUS i Urzędu Skarbowego; jednoznaczna ocena tej sytuacji – jak wynika z opinii biegłego Z. K. – nie jest oczywiście możliwa z uwagi na braki w dokumentacji, nie ulega jednak wątpliwości, że oskarżony zalegał z zapłatą wielu wierzycielności, a sytuacja ekonomiczna jego firmy pogarszała się;
- przed pobraniem towarów w dwóch w/w przypadkach posługiwał się podrobionymi dokumentami, ponadto przedstawiciele spółki (...) zapewniał, że zapłaci w możliwie krótkim terminie, ponieważ właściciele tej firmy nie chcieli wydawać mu towaru bez wcześniejszej zapłaty gotówką,
- po upływie terminów płatności oskarżony nie kontaktował się z pokrzywdzonymi, nie wyjaśniał przyczyn zwłoki, nie proponował sposobu rozwiązania sytuacji, z zeznań S. C. wynika, że wręcz unikał kontaktu z pokrzywdzonymi,
- do chwili obecnej oskarżony nie uregulował tych należności pomimo, że wszystkie objęte zostały prawomocnymi wyrokami i prowadzone było wobec nich postępowanie egzekucyjne.

Wymienione okoliczności, w ocenie Sądu, potwierdzają, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim, kierunkowym, w celu osiągnięcia korzyścią majątkowej.

W przypadku przestępstwa na szkodę współników (...) Spółka Cywilna z siedzibą w P. oraz Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Handlowo – Usługowego (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. oskarżony podejmował jeszcze dodatkowe oszukańcze zabiegi. W pierwszym przypadku, aby uzyskać kolejną realizację zamówienia, którego warunkiem była zapłata za poprzednie oskarżony przedkładał podrobione potwierdzenia zapłaty, a następnie zamawiał kolejne towary. W drugim natomiast przypadku - w sytuacji, gdy wiedział, że nie otrzyma towaru bez potwierdzenia zapłaty przedstawił podrobione potwierdzenie jej dokonania. Należało zatem zastosować art. 11§2 k.k., albowiem opisanym wyżej zachowaniem wyczerpał on znamiona również przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. przedstawiając podrobione potwierdzenia przelewów, których nie zlecał do wykonania w systemie bankowym.

Ponadto Sąd uznał, że zachowań przypisanych w pkt II wyroku oskarżony dopuścił się w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności, to jest w ramach ciągu przestępstw. Dodać należy, że przepis art. 91§1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 r. przewiduje możliwość przyjęcia ciągu przestępstw, gdy podstawą wymiaru kary jest ten sam przepis – w niniejszej sprawie art. 286§1 k.k. Możliwe było więc przyjęcie ciągu przestępstw, pomimo

że jedno z tych występków wyczerpywało również znamiona z art. 270§1 k.k. Oskarżony działał z wykorzystaniem takiej samej sposobności, za każdym razem bowiem wykorzystywał to, iż pokrzywdzeni dostarczali zamawiane towary, będąc wprowadzonymi w błąd co do jego rzetelności i wiarygodności.

Reasumując:

- w pkt I wyroku Sąd uznał oskarżonego za winnego przestępstwa z art. 286§1 k.k. i art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. wymierza mu karę 1 roku pozbawienia wolności;
- w pkt II wyroku Sąd uznał oskarżonego za winnego ciągu pięciu przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 286§1 k.k. i art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i za to na podstawie art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- w pkt III wyroku Sąd uznał oskarżonego za winnego przestępstwa z 286§1 k.k. i za to na podstawie art. 286§1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Z kolei art. 284 § 2 k.k. stanowi, iż kto przywłaszcza sobie powierzona mu rzecz ruchomą, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Przepis art. 294 § 1 k.k. określa natomiast typ kwalifikowany przestępstwa przywłaszczenia, w przypadku gdy sprawca dopuszcza się przestępstwa przywłaszczenia w stosunku do mienia znacznej wartości (zgonie z art. 115 § 5 k.k. jest to minie, którego wartość w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza 200 000 zł). Wówczas sprawca podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10.

Przestępstwo określone w art. 284 § 2 k.k. polega na przywłaszczeniu sobie powierzonej rzeczy ruchomej. Przywłaszczeniem w rozumieniu kodeksu karnego jest bezprawne, z wyłączeniem osoby uprawnionej, rozporządzenie rzeczą ruchomą znajdującą się w posiadaniu sprawcy, przez włączenie jej do swego majątku i powiększenie w ten sposób swojego stanu posiadania lub stanu posiadania innej osoby albo wykonywanie w inny sposób w stosunku do rzeczy ruchomej uprawnień właścicielskich. Przywłaszczenie polega na rozporządzaniu rzeczą, która już uprzednio znajdowała się w posiadaniu przywłaszczającego. Przestępstwo przywłaszczenia jest znamionowane skutkiem, w postaci utracenia przez właściciela tej rzeczy. Jest to przestępstwo indywidualne, które może popełnić jedynie osoba, której powierzona jest rzecz ruchoma. Przepis art. 284 § 2 k.k. chroni szczególny stosunek zaufania, którym został obdarzony sprawca przez właściciela rzeczy. Przestępstwo sprzeniewierzenia może być popełnione tylko w zamiarze bezpośrednim kierunkowym, który musi obejmować cel działania sprawcy (włączenie cudzej rzeczy ruchomej lub cudzego prawa majątkowego do majątku sprawcy). Istotnym elementem strony podmiotowej sprzeniewierzenia nie jest sam fakt odmowy wydania rzeczy powierzonej, lecz powody nie zwrócenia, a więc wola włączenia rzeczy do swojego majątku lub wola postępowania z nią jak z własną (por. wyrok SN z 14 stycznia 2003 r., II KKN 273/01, Prok. i Pr. 2003, nr 7-8, poz. 9). Przywłaszczenie polega na rozporządzaniu cudzą rzeczą, która już uprzednio znajdowała się w posiadaniu przywłaszczającego. Jak wskazuje się w orzecznictwie: "Przywłaszczeniem w rozumieniu kodeksu karnego jest bezprawne, z wyłączeniem osoby uprawnionej, rozporządzenie znajdującym się w posiadaniu sprawcy, cudzym mieniem ruchomym przez włączenie go do majątku swego (...) i powiększenie w ten sposób swojego lub innej osoby stanu posiadania (...)" albo wykonywanie w inny sposób w stosunku do rzeczy ruchomej uprawnień właścicielskich bądź też przeznaczenie jej na cel inny niż przekazanie właścicielowi (por. wyrok SN z dnia 6 stycznia 1978 r., V KR 197/77; wyrok SN z dnia 2 grudnia 2008 r., III KK 221/08, oraz wyrok SA w Lublinie z dnia 3 grudnia 1998 r., II AKA 176/98, Apel.-Lub. 1999, nr 2, poz. 11). W pewnych wypadkach przy przywłaszczeniu nie dochodzi do powiększenia stanu majątkowego sprawcy przez włączenie do niego przywłaszczonej rzeczy lub prawa majątkowego. W wypadku zniszczenia rzeczy lub darowania jej innej osobie konstytutywne dla przywłaszczenia znaczenie ma pierwsza czynność dokonana przez sprawcę, w której przejawia się jego stosunek do rzeczy lub prawa majątkowego wyrażający się w postępowaniu z tą rzeczą lub prawem majątkowym jak właściciel. Przywłaszczeniem jest np. zachowanie polegające na sprzedaży przez sprawcę rzeczy, której nie jest właścicielem, i zatrzymanie uzyskanej sumy. W takim bowiem przypadku sprawca rozporządza rzeczą jak własną (tak, jakby był jej właścicielem).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd stwierdził ponad wszelką wątpliwość, iż oskarżony swoim postępowaniem wyczerpał wszystkie znamiona określone w art. 284 § 2 k.k., a tym samym dopuścił się popełnienia przestępstwa sprzeniewierzenia plotera (...) o nr fabrycznym (...) i wartości 13.071,21 zł działając tym na szkodę (...) S.A. W przypadku natomiast przywłaszczenia termoformiarki (...) (...) o nr (...) o wartości 273.222,36 zł oraz plotera solwentowego (...) o nr (...) o wartości 85.731 zł popełnionego na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. rzeczy te stanowiły mienie znacznej wartości, co spowodowało przyjęcie kwalifikacji z art. 294 § 1 k.k. W chwili czynu wartość termoformiarki i plotera przekraczała kwotę 200.000 zł. Wartość w/w rzeczy ruchomych ustalona została w sposób opisany wyżej podczas omawiania opinii biegłych z zakresu wyceny maszyn.

Z ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie wynika, iż ploter (...) o nr fabrycznym (...) powierzony został oskarżonemu na podstawie umowy leasingu nr (...) z dnia 28 marca 2008 r. zawartej z (...) S.A. z siedzibą we W.. Natomiast ploter solwentowy (...) o nr (...) i termoformiarka (...) zostały powierzone przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. oskarżonemu jako pełnomocnikowi spółki (...) na podstawie umów nr (...) z dnia 18 lipca 2012 r. i nr (...) z dnia 1 czerwca 2012 r. zawartych przez pokrzywdzoną z tą spółką. Nie ulega przy tym najmniejszej wątpliwości, iż to oskarżony odmówił wydania tych wszystkich przedmiotów i nie chciał wskazać miejsca ich przechowywania. Co do plotera (...) podał, że sprzedał go, a więc rozporządził nim jak właściciel. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika również, iż mimo zbycia udziałów w spółce to oskarżony dalej ją prowadził i to z nim osoby żądające zwrotu przedmiotów leasingu prowadziły wszelkie rozmowy. Bez wpływu na ocenę zachowania oskarżonego pozostaje zatem okoliczność, że również A. K. (1) deklarowała zwrot plotera i termoformiarki, składając w tym zakresie oświadczenie. Mimo wypowiedzenia tych umów ze względu na brak płatności rat oskarżony nie zwrócił powierzonego mu mienia, ukrywał je lub odmawiał jego wydania, nie chciał wskazać miejsca przechowywania.

W przypadku termoformiarki (...) (...) o nr (...) pokrzywdzona nie odzyskała jej i nie ustalono co z maszyną tą się stało. Identyfikacyjnie oskarżony postąpił z ploterem (...) V. (...), podając, iż sprzedał go. Wymieniony rozporządził też ploterem (...) odmawiając wydania go, został on zabezpieczony dopiero w wyniku przeszukania przeprowadzonego w toku niniejszego postępowania karnego.

W świetle powyższych rozważań, w ocenie Sądu, oskarżony działał umyślnie, z bezpośrednim zamiarem przywłaszczenia cudzych rzeczy ruchomych. Działaniom oskarżonego towarzyszył zamiar animus rem sibi habendi, tj. zamiar zatrzymania rzeczy dla siebie, bez żadnego ku temu tytułu prawnego.

Reasumując:

- w pkt IV wyroku Sąd uznał oskarżonego za winnego przestępstwa z art. 284§2 k.k. i z to na podstawie art. 284§2 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- w pkt V wyroku Sąd uznał oskarżonego za winnego przestępstwa z art. 284§2 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i z to na podstawie art. 294§1 k.k. w zw. z art. 284§2 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności,
- w pkt VII wyroku Sąd a podstawie art. 85 §1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. w zw. art. 91 § 2 k.k. połączył orzeczone w pkt od I do V wobec oskarżonego P. K. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.
- w pkt VIII wyroku Sąd na podstawie art. 46§1 k.k. orzekł wobec oskarżonego P. K. (1) obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej czynem opisanym w punkcie IV w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej (...) S.A. z siedzibą we W. kwoty 13.071,21 zł.
- w pkt IX wyroku Sąd na podstawie art. 46§1 k.k. orzekł wobec oskarżonego P. K. (1) obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej czynem opisanym w punkcie V w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 273.222,36 zł.

Przechodząc do rozważań nad wymiarem kary w pierwszej kolejności uwzględnić trzeba dyrektywy płynące z art. 53 § 1 k.k.

Biorąc natomiast pod uwagę wartość osiągniętej korzyści majątkowej oraz to, że oskarżony swoim zachowaniem wyrządził szkodę wielu kontrahentom, w tym również tym, z którymi współpracował już wcześniej, a z popełnienia przestępstw uczynił sobie niejako sposób na prowadzenie działalności gospodarczej i podnoszenie jej rentowności, a nadto w przypadku przywłaszczenia mienia – rozmiary wyrządzonej szkody, Sąd uznał iż stopień społecznej szkodliwości tych czynów oraz stopień winy oskarżonego były znaczne.

W tym miejscu w kwestii dotyczącej wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego przede wszystkim wskazać należy, iż wobec wejścia z dniem 1 lipca 2015 r. w życie przepisów ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 396) i w związku z tym zmian stanu prawnego konieczne było rozważenie zastosowania względem oskarżonego art. 4 § 1 k.k., zgodnie z którym jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawy. Zdaniem Sądu, należało uznać, że stan prawny obowiązujący po 1 lipca 2015 r. jest względniejszy, ponieważ pozwolił na zastosowanie instytucji ciągu przestępstw w przypadku kwalifikacji z art. 286§1 k.k. oraz w odniesieniu do jednego czynu z art. 286§1 k.k. i art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. Zgodnie ze stanem prawnym obowiązującym wcześniej konieczne byłoby orzeczenie wobec oskarżonego dodatkowej kary za czyn popełniony na szkodę PHU (...) Sp. z o.o. w P..

Wymierzając kary jednostkowe jako okoliczności obciążające Sąd przyjął karalność oskarżonego oraz znaczny stopień winy i społecznej szkodliwości jego czynów. Jako okoliczność łagodzącą uwzględnił pozytywną opinię środowiskową, jaką oskarżony posiada w miejscu zamieszkania.

Orzekając kary jednostkowe sąd uwzględnił także, iż w okresie popełnienia wszystkich czynów za wyjątkiem jednego (z art. 284§2 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k.) oskarżony nie był jeszcze karany. Pierwszy wyrok skazujący został bowiem wydany w dniu 4 grudnia 2012 roku. Orzekając też kary za czyny z art. 286§1 k.k. Sąd uwzględnił, iż szkody wyrządzone tymi przestępstwami wynosiły od 1.083,27 zł do 28.061,97 zł. Nie były to więc duże kwoty. Kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, o których orzeczenie za te czyny wnosił prokurator (k. 1976v), byłyby więc po prostu rażąco niewspółmiernie surowe.

Wymierzając karę łączną Sąd miał na względzie art. 86 § 1 k.k. jak również art. 85a k.k. Biorąc pod uwagę, iż najwyższą z wymierzonych oskarżonemu kar była kara 2 lat pozbawienia wolności (pkt V wyroku), a suma orzeczonych kar wyniosła 5 lat i 6 miesięcy, Sąd posłużył się w tym zakresie zasadą mieszaną (asperacji) i uznał, iż kara łączna 3 lat pozbawienia wolności będzie karą adekwatną do stopnia związku podmiotowo-przedmiotowego między zbiegającymi się przestępstwami i w rzeczywisty sposób odda zawartość kryminalną tych czynów.

W punkcie VIII i IX wyroku na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego P. K. (1) obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej czynem opisanym w punkcie IV w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej (...) S.A. z siedzibą we W. kwoty 13.071,21 zł (pkt VIII) oraz czynem opisanym w punkcie V w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 273.222,36 zł (pkt IX). Orzeczenia to zostały wydane na wnioski pokrzywdzonych, którymi Sąd był związany. Dodać jedynie należy, że wysokość szkody w przypadku czynu opisanego w punkcie IV wyroku odpowiada wartości przywłaszczonej rzeczy ruchomej, a w przypadku czynu opisanego w punkcie V wyroku odpowiada ona wartości termoformiarki, ponieważ ploter został wydany za pokwitowaniem przedstawicielowi pokrzywdzonej spółki.

Sąd nie uwzględnił jednocześnie wniosku złożonego przez pełnomocnika pokrzywdzonej (...) Sp. z o.o. Zgodnie bowiem z art. 415§5 (obecnie od 01.07.2015 r. § 1) k.p.k. obowiązek taki można orzec, tylko wówczas, gdy roszczenie wynikające z przestępstwa nie stanowi przedmiotu innego postępowania i do tej pory prawomocnie o nim nie orzeczono. Tymczasem Sąd Rejonowy w Opolu w dniu 16.03.2011r. wydał nakaz zapłaty w sprawie o sygn. akt V GNc 1110/11 obejmujący kwotę 1289,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami, a na podstawie tego nakazu toczyło się

postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kole pod sygn. akt Km 753/11. Nie jest więc dopuszczalne wydanie drugiego tytułu egzekucyjnego w odniesieniu do tego samego roszczenia. Notabene co do wszystkich czynów z art. 286§1 k.k. orzekały sądy w postępowaniach cywilnych.

Zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na przypisanie oskarżonego przestępstwa z art. 300§1 i 3 k.k.

Zgodnie z art. 300 § 1 i 3 k.k. kto, w razie grożącej mu niewypłacalności lub upadłości, udaremnia lub uszczupla zaspokojenie swojego wierzyciela przez to, że usuwa, ukrywa, zbywa, darowuje, niszczy, rzeczywiście lub pozornie obciąża albo uszkadza składniki swojego majątku, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. Zgodnie z § 3 jeżeli czyn określony w § 1 wyrządził szkodę wielu wierzycielom, sprawca podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

Strona przedmiotowa czynu stypizowanego w art. 300 § 1 k.k. polega na udaremnieniu lub uszczupleniu zaspokojenia swojego wierzyciela przez dłużnika, któremu grozi niewypłacalność lub upadłość, przy czym wskazanymi w przepisie sposobami zachowania dłużnika są usuwanie, ukrywanie, zbywanie, darowanie, niszczenie, uszkadzanie oraz rzeczywiste lub pozorne obciążanie składników jego majątku. Do zrealizowania znamion typu kwalifikowanego omawianego występkę, stypizowanego w art. 300 § 3, niezbędne jest wyrządzenie przez sprawcę szkody wielu wierzycielom. Dla bytu tego przestępstwa konieczne jest wystąpienie skutku w postaci udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela (wielu wierzycieli).

Czyny określone w art. 300 § 1 i 3 k.k. mają bowiem charakter materialny (zob. wyrok SN z dnia 8 stycznia 2008 r., III KK 368/07, Biul. PK 2008, nr 2, poz. 15). Tym samym podejmowanie przez sprawcę zachowań charakterystycznych dla czynności sprawczej, nawet w zamiarze udaremnienia zaspokojenia wierzyciela, nie będzie stanowiło dokonania, jeśli z jakiegoś powodu nie dojdzie do rzeczywistego utrudnienia dochodzenia roszczeń wierzyciela.

Strona podmiotowa czynów stypizowanych w art. 300 § 1 i 3 polega na umyślności, która może przybrać zarówno postać zamiaru bezpośredniego, jak i ewentualnego. W przypadku tego ostatniego niezbędne będzie ustalenie, iż sprawca nie tylko miał świadomość tego, że grozi mu upadłość lub niewypłacalność, lecz także że godził się na to, iż czynności podejmowane przez niego w stosunku do własnego majątku udaremniają lub uszczuplają zaspokojenie wierzycieli.

Oskarżony P. K. (1) darując swej matce 4500 udziałów wartości 100 złotych każdy w spółce Produkcja i (...) Sp. z o.o. nie działał w celu udaremnienia zaspokojenia swych wierzycieli, a w celu ukrycia swej nierzetelności finansowej względem organu przed którym zamierzał ubiegać się o dofinansowanie dla spółki (...). Nie można również mówić o jakimkolwiek skutku w postaci udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela, gdyż zbywane udziały nie miały realnej wartości rynkowej, ekonomicznej, wobec generowanego przez spółkę zadłużenia, grożącej jej niewypłacalności, tego, iż spółka ta nie posiadała żadnego realnego majątku i nikt poza członkami rodziny, którzy pomagali oskarżonemu w prowadzeniu spółki nie zainteresowałyby się ich nabyciem (zob. akta II K 686/12 Sądu Rejonowego w Kole). Aby jakikolwiek wierzyciel mógł zaspokoić się na przedmiotowych udziałach spółki (...) komornik musiałby dokonać ich zbycia zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania cywilnego. Wartość tych udziałów wynosząca wg aktu oskarżenia 450.000 złotych była fikcją wobec sytuacji ekonomicznej tego podmiotu gospodarczego równie tragicznej jak i sytuacja majątkowa i gospodarcza samego oskarżonego. W tej sytuacji zarzucenie oskarżonemu przestępstwa z art. 300§1 i 3 k.k. li tylko z tej przyczyny, że darował swojej matce w rzeczywistości bezwartościowe udziały spółki, która była bankrutem, należało ocenić jako całkowicie niezasadne. Ta czynność prawna nie mogła uszczuplić zaspokojenia i nie uszczupliła zaspokojenia jakichkolwiek wierzycieli oskarżonego. Darowanie tych udziałów nie udaremniało i nie uszczupliło zaspokojenia wierzycieli, gdyż w rzeczywistości nie przedstawiały one żadnej wartości gospodarczej i majątkowej, z której można by egzekwować wierzytelności. Z wyjaśnień oskarżonego, które Sąd obdarzył przymiotem wiarygodności wynikało natomiast, że oskarżony chciał po prostu zniwelować skutki swej nierzetelności finansowej i w związku z zamiarem ubiegania się o

dofinansowanie ze środków publicznych przeznaczonych dla spółek po prostu chciał tej spółce zapewnić pozytywną historię kredytową, nie chciał występować jako jej udziałowiec i członek zarządu.

Jeżeli czynność rozporządzająca mieniem nie miała realnego wpływu na zaspokojenie wierzyciela, to pomimo wypełnienia pozostałych znamion stypizowanych w przepisie art. 300§2 k.k. (ew. 300§1 k.k.) brak w/w skutku powoduje, że nie można uznać, że doszło do popełnienia przestępstwa z art. 300§2 lub §1 k.k. (por. wyrok SN z 03.07.2007 r., II KK 336/06, publ. Biul. PK 2007, nr 14, postan. SN z 17.10.2013 r., V KK 202/13, Lex Polonica nr 8066157, wyrok SA w Katowicach z 28.11.2013 r. II AKa 350/13, KZS 2014, nr 4, poz. 67).

Z tych względów nie można uznać, iż oskarżony wypełnił znamiona przestępstwa z art. 300 § 1 i 2 k.k., co musiało skutkować uniewinnieniem w pkt VI wyroku od popełnienia tego czynu.

Ze względu na aktualnie trudną sytuację materialną oskarżonego oraz orzeczenie wobec niego bezwzględnej kary pozbawienia wolności Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym od uiszczenia opłaty (punkt X wyroku).

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu orzeczono na podstawie przepisów powołanych w pkt XI wyroku.

SSO Robert Rafał Kwieciński